

ZERBINA

H. Deage

Traducere după: "Zerbina" de H. Deage
(după textul în limba franceză)

București 1996

Prefață

Dumnezeu poate să Se folosească de orice lucru pentru a-Și împlini gândurile Sale de har.”El vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului" (1 Timotei 2.4).”Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3.16). Puși în fața expunerii amănunțite a crucii lui Isus, oameni, fără îndoială, sinceri au vrut să reprezinte prin tablouri, prin sculpturi, o Persoană și o faptă care scapă oricărei ilustrații. Cuvântul lui Dumnezeu singur poate, în adevăr, să expună un asemenea subiect, căci „credința vine" nu din ce se vede, ci „din cele auzite, iar cele auzite, prin Cuvântul lui Dumnezeu" (Romani 10.17). Reprezentarea scenei răstignirii s-a extins astfel într-o mare parte a creștinătății, ducând, pe parcursul secolelor, la venerația nehibzuită a unor obiecte neînsuflețite, așa cum poporul Israel altădată ardea tămâie șarpelui de aramă (2 Regi 18.4).

Dar, ca întotdeauna, Dumnezeu a trecut peste necunoștința omului, ca să-Și îplinească gândurile Sale de dragoste. Și, în toate timpurile creștinismului, unde s-au răspândit asemenea practici, Dumnezeu a permis ca bărbați, femei și copii, puși în fața unei încercări de reprezentare a acestei scene unice, să-și pună întrebări cu privire la Persoana lui Hristos. Și astfel, mulți dintre ei au ajuns să caute, pentru ei înșiși, prin lectura Sfințelor Scripturi, adevărul divin, aducător de mântuire, prin credința în Fiul lui Dumnezeu care a murit pe cruce.

Această carte, drag cititor, prezintă câteva exemple de persoane provenite din medii foarte diferite, bogate sau sărace, savante sau inculte, și conduse la viața veșnică prin harul divin. Fiți binecuvântați pentru ca, dacă nu ați avut încă parte, să cunoașteți astăzi bucuria mântuirii, prin această simplă credință.

O întâlnire ciudată

Rinul curge prin câmpia mărginită de coline rustice. Pe una din acestea se ridică masivul castel al baronului Edward von Steinle. El locuiește aici singur, cum poate să fie, în această epocă, nobil de țară necăsătorit. După ocupația franceză, orașul Dusseldorf a fost alipit la Prusia și nobilii au găsit obiceiurile acestei țări. Steinle a trăit aici înconjurat de personalul său casnic: administratorul palatului, grădinari, valeți etc., pe o moșie imensă și foarte bine întreținută. În fund se termină pădurea care, în depărtare, se întinde de-a lungul Rinului. O parte din această câmpie este un teren comunal. Un izvor alimentează o fântână rustică. Toamna, la apusul soarelui, lumina este splendidă și deseori aceasta constituie unul din motivele plimbării baronului Edward. Baronul este pictor. El a studiat desenul, apoi pictura și trece de la una la alta după cum are dispoziție. Oricare ar fi anotimpul, el își ia pălăria, bastonul și pleacă să se plimbe cu carnetul de schițe în buzunar. În

momentul când îl impresionează un spectacol din natură, nu poate să se abțină de a-l „schița”, notând la lumină strălucirea culorilor și scena caracteristică.

În această dimineață de mai, primăvara este timpurie, păsările ciripesc în toate crângurile. După câteva zile cenușii de ploaie mărunță, soarele a răsărit strălucind minunat. Baronul verifică dacă are carnetul în buzunarul hainei de ceremonie, ia câteva creioane bine ascuțite și coboară cu pas hotărît spre pădure, trecând prin grădini. El suride, respirând din plin primele miresme de primăvară. Pașii îl duc spre liziera marilor păduri unde se deschid primii muguri de mestecăn pe fundalul de culoare închisă al razilor. Este așa o liniște, că se aude când un animal, părăsindu-și vizuina, se furișează departe de croncănitul unui stol de corbi care se abat uneori prin acel loc.

Totuși străbat de departe alte sunete, pe care Steinle nu le identifică. Se oprește să asculte mai bine. Din depărtare se aude un fel de cântec ritmat, nelămurit. Intrigat, amicul nostru își îndreaptă pașii spre locul de unde provine această ciudată muzică. După câteva clipe de mers spre câmpia de lângă pădure, pe terenul comunal vede o șatră de țigani. Baronul încrunță sprâncenele. Nu-i plac acești oameni. Puține comune le acceptă prezența, văzând mai curând cu un ochi rău instalarea lor, pentru că sunt suspectați de a fi mai ales hoți, leneși și chiar vrăjitori.

Steinle se întreba dacă acest trib a cerut lui Margrave autorizație să se instaleze acolo. Nu cumva acești oameni se vor deda la vreun jaf prin fermele învecinate? Baronul este curios, iar șatra văzută de departe are ceva pitoresc. Fiind pus în gardă, baronul înaintează; până astăzi nu s-a apropiat niciodată de țigani; aceasta este o ocazie. Ceea ce vede îl amuză: adăpostite de vânt de pădurea din apropiere, șase rulote (vagoane trase de cai) instalate în semicerc, toate pictate în culori vii, roșu, albastru, verde ca mărul, toate deosebite între ele prin numărul ferestrelor și poziția ușilor, dar toate asemănătoare, cu caii deshămați, cu brancardele puse chiar pe sol sau pe lăzi în care piuiau găini sau săreau iepuri.

Câini de orice rasă pleacă și vin ... Una din aceste rulote i se părea mai gătită decât celelalte, așa că și-a scos creioanele.

Pe fața acestei case de lemn, ambulante, o fereastră cu geamuri colorate permite, fără în doială, conducătorului așezat la adăpost -să conducă calul. Unele dintre aceste rulote avea o cârmă centrală, proprie căruței cu doi cai. Pentru un moment, animalele pasc liniștit puțin mai departe, o găină bea din fântână. Frumusețea cailor îl uimește pe baron; animalele sunt bine îngrijite, iar Steinle își amintește că acești oameni sunt nu numai renumiți împletitori de coșuri și de obiecte de răchită, dar și excelenți crescători de cai. S-a apucat se deseneze.

În această rulotă roșie, cu bronzuri strălucitoare, se intră printr-o ușă laterală, la care se ajunge printr-un taburet mare din lemn alb. O femeie tânără coboară cu un coș de rufe pe umăr, cum se

duceau altădată urcioarele cu apă. Șatra părea foarte agitată. Femeile cu fuste lungi, împeștrite, au numeroase îndeletniciri. Două dintre ele au întins o sforică între rulotele lor și se pregătesc să-și întindă rufele la soare. Gesturile lor sunt marcate de o grație cu totul aparte, care reține atenția unui pictor. Puțin mai departe, câțiva bărbați îmbrăcați în haină stau pe iarbă, pun răchita la muiat și împletesc coșuri de forme diferite: cele dreptunghiulare și plate pentru brutari, cele înalte și largi pentru spălătorese, coșuri cu capac dublu pentru fermieri și cosulete care servesc școlarilor, ca să-și transporte mâncarea sau gustarea.

Într-un colț, o tânără așezată pe scara unei rulote suflă într-un fel de flaut. În picioare, lângă ea, un om încă tânăr o acompaniază la vioară. Este acea "muzică ușoară" care a impresionat de departe urechea baronului. Văzând că nimeni nu pare să-l observe, baronul Edward se instalează pe o piatră mare, își scoate haina și începe să deseneze. Scenă impresionantă! Cu ochiul pictorului, îl interesează tabloul bogat în culori din fața lui: aspectul strălucitor al rulotelor, nuanțele bălțate ale fustelor femeilor o armonie de ansamblu care, de fapt, nu este altceva decât efectul acestei bogate diversități. Privind mai atent, observă că anumite perdeluțe de dantelă se ridică și că ochi curioși nu pierd nimic din ceea ce se petrece. Aceasta îl face să zâmbească. După ce a notat ceea ce a crezut că are nevoie, pleacă având haina pe braț, promițându-și să revină pentru a-și completa schițele. Ce curioasă întâlnire pentru Steinle!

Acest pictor aparținea într-adevăr școlii din Dusseldorf, condusă de celebrul Cornelius, mai mare decât el cu treizeci de ani, iar prietenul său, Lessing, era puțin mai tânăr decât el. Stilul lor academic nu avea nimic comun cu o șatră de țigani! Lessing picta scene istorice; Cornelius era înclinat pentru frescă evocând trecutul național.

Cât despre Steinle, el compunea scene religioase, dintre care multe i se comandau pentru a împodobi biserici. Și iată că se interesează acum de rulote pitorești ale oamenilor călători (nomazi)! Mai mult, era de-a dreptul intrigat de unul dintre cântăreți, violonist deosebit; și a decis să revină.

Într-adevăr, a revenit; seara era răcoroasă și țiganii au aprins un foc mare. Totul împrejur era în activitate, femeile se foiau încă, intrând și ieșind din rulote cu copiii sub braț. Bărbații fumau privind la foc. Apoi copiii nu se mai vedeau; fără îndoială, s-au culcat. Câteva fetițe și băiețași așezați nu departe de părinți aveau aerul că așteaptă pe cineva. Baronul privea și el acest foc mare dansant, care lumina fețele lor de jos, arătându-le trăsăturile feței în mișcare și dând strălucire ochilor. El încerca să studieze efectele luminii.

Deodată au apărut câțiva oameni ținând în mâini micuțe viori țigănești și au început să cânte. Muzica, destul de lentă la început, puțin nostalgică, devine apoi mai rapidă, apoi cumplită. Într-o clipă, o fetiță se ridică dintr-o săritură, începând să danseze; apoi altele. Ele săreau aproape pe loc,

ridicau brațele, se răsuceau în vârtej, fără să întrerupă ritmul. Picioarele păreau că nu ating pământul, iar gesturile și mișcările erau așa de grațioase, că Steinle era fermecat. „Hai, hai, Zerbina!”, spuneau ceilalți. El nu îndrăznea să miște, de teamă să nu-i strice farmecul, până în momentul când copilul, lansându-se într-un salt pe deasupra focului, a căzut cu suplețe și a alergat să se așeze.

Viorile au tăcut. Baronul s-a întors încet acasă, murmurând: „un farmec este un farmec; cum să pictezi această scenă?”; și a început să viseze la reproducerea acestui tablou.

De împlinit o comandă

Cele câteva zile atât de frumoase de început de mai n-au durat. Dintr-un cer apăsător a început să cadă încet ploaia rece. Părea că ”cerul se unește cu pământul”. Pictorul nostru a uitat momentan de țigani și s-a dus pentru câteva zile la un prieten din Dusseldorf. El știe că va întâlni acolo mulți alți pictori de la aceeași Academie de pictură fondată de Elector de Baviere. Acolo se întrețin despre evoluția picturii, despre diferitele tendințe, și primesc protectori de arte, care comandă picturile grandioase pentru castelele lor.

A devenit prietenul pictorului Shirmer. Acesta lucra de mai mult de un an la un tablou destinat bisericii din Mayence. Discutau despre această pânză, reluau detaliile, anumite culori; profitau de întâlnirea lor ca să viziteze catedralele, în admirația operelor de artă de care erau pline. În timpul unei șederi la Shirmer, Steinle l-a întâlnit pe episcopul de Cologne. Catedrala era în curs de restaurare și el a decis s-o împodobească cu o piesă de altar. Comanda i-a făcut-o baronului. Era vorba de o pictură în care Hristos, pe cruce, trebuia să fie înfățișat în mărime naturală. Întors acasă, Steinle a instalat pânza în atelierul său și s-a apucat de lucru.

Cunoștea prea vag subiectul ca să poată executa o lucrare valabilă, așa că a trebuit să revină la sursa lucrurilor. A căutat în biblioteca lui o Biblie și a citit istorisirea divină în Evanghelii. Cunoștea, bineînțeles, marele număr de tablouri reprezentând crucificarea, coborârea de pe cruce etc., dar, studiind diferitele reproduceri, a fost surprins să constate că numărul persoanelor prezente era diferit în fiecare lucrare.

Și-a reconstituit pentru el însuși socoteala celor amintiți în Biblie ca fiind prezenți la picioarele crucii lui Isus. N-a găsit decât cinci persoane, ale căror nume erau arătate: Maria, mama lui Isus; sora mamei Lui; Maria, nevasta lui Cleopa; Maria din Magdala și ucenicul Ioan. Mai departe erau: mulțimea, „femeile care Îl însoțiseră din Galileea”, soldații romani și cârmuitorul lor, preoții cei mai de seamă și cărturarii, care își băteau joc de El. Era prima dată când Steinle citea istorisirea răstignirii, în Evanghelii, dar ochiul său era numai un ochi de pictor. A făcut un mare număr de

schite ca să plaseze personajele, a studiat costumele de epocă, dar numai pentru a putea fi reprezentate. A încercat să stabilească vârsta lor, configurația locului, după documentele pe care mulți călători le-au adus din Palestina.

Tratând cu conștiinciozitate problema, a făcut o schiță generală pe pânza lui imensă, fiind atent să redea locul, crucea, poziția lui Isus fixat pe lemn, cerul devenit întunecat. Preocupat de adevărul istoric, își puna rând pe rând multe întrebări de detaliu: tunică, frizura, barba în funcție de studiul tehnic privind o asemenea lucrare. Câteodată, neștiind cum să expună ceea ce dorea, fizionomie, culori, peisaj, lumină, se oprea din pictat și lăsa tabloul în așteptare, pe șevalet.

Dar luna mai a trecut și iunie a adus zile frumoase, însorite, astfel că baronul și-a reluat plimbările. Bineînțeles, a revenit spre șatra de țigani. Nimic nu se schimbase. Femeile mergeau și veneau, bărbații și tinerii împleteau răchita. Numai o femeie bătrână cu ochii ageri îl privea cum venea. Steinie se gândea cum să se folosească de minunatul dans al țigăncușii. Își amintea foarte bine obrazul ei subțire, părul lung, negru, care plutea în jurul capului în timp ce dansa cu o grație incomparabilă. Puțin câte puțin, tabloul se contura în mintea lui. Își imagina luminozitatea. De fapt, de ce n-ar cere copilei să danseze pentru el?

A urmărit șatra și deodată a văzut-o. A recunoscut-o într-o clipă pe copila pe care a admirat-o, cu părul lung, cu ochii la fel de negri ca cea mai neagră noapte, cu gâtul subțire și rotund, cu ținuta distinsă a capului, cu mersul atât de ușor, încât, atunci când mergea, părea că dansează. A prins curaj și s-a îndreptat spre femeia tânără din apropiere. Aceasta, văzându-l că vine, a încetat să mai împletească mânerul coșului ei.

– „Aș putea să vorbesc cu mama acestei micuțe?”, a spus el privind fetița. Femeia nu i-a răspuns, dar s-a îndreptat spre una din rulote. Toți țiganii și-au oprit lucrul, neînțelegând ce ar putea avea acest domn cu ei și temându-se puțin de ceva neplăcut. O femeie a ieșit, venind să vorbească cu însuflețire unuia dintre bărbați, într-o limbă neînțeleasă de baron. Omul s-a ridicat și s-a apropiat de pictor:

– „Ce doriți, domnule?”

– „Aș vrea să vorbesc cu părinții copilului care este acolo”.

– „Eu sunt tatăl ei”.

– „Bine, iată despre ce este vorba: eu sunt pictor; am asistat într-o seară de mai la dansul acestei copile și am fost încântat de talentul ei. Ar putea oare să-mi servească de model? Voi plăti, bineînțeles”.

După o nouă consfătuire între bărbat și femeie părinții fetei, fără îndoială tatăl a vorbit cu fiica lui, care s-a ridicat imediat și l-a salutat pe baron cu o ușoară reverență. Între timp, omul s-a dus să-

și caute vioara. Copila a ascultat o clipă melodia, apoi a început să danseze. Din instinct și-a regăsit ritmul, grația și vioiciunea gesturilor. Deodată Steinle îi spune: "Oprește-te", ceea ce a și făcut, lăsând brațele jos.

– "Nu, ridică brațele în aer ca adineauri". Copila s-a executat și Steinle a desenat schițând mișcarea rotunjită a brațelor, zborul mâinilor...

– "Este de ajuns, mulțumesc", a spus el; și, scoțând din buzunar o piesă de aur, i-a dat-o. După ce a mulțumit, a luat din nou drumul castelului. Ajuns acasă, a lucrat o oră din memorie asupra desenului, străduindu-se să exprime atitudinea, expresia feței, mișcările picioarelor etc., dar a înțeles că însemnările pe care le luase nu erau suficiente și nu-l satisfăceau.

– "Să lăsăm aceasta deoparte, a gândit el, și să facem un lucru serios. Comanda noastră este acolo, pe șevalet"; și s-a apropiat de marele său tablou, ca să-l studieze.

Pe un fond de cer aproape plin de nori negri, denși, se contura o cruce de lemn de-abia tăiată. Trupul livid era suspendat de mâini, picioarele bătute în cuie, unul lângă altul, pe o proptea de lemn; obrazul era liniștit, părul lung, reținut de o coroană de spini. Era un tablou de o măreție rece.

Ansamblul tabloului era încă într-un stadiu de schiță, dar autorului îi plăcea. Urma să-l completeze prin dispunerea personajelor la piciorul crucii. În gând, recitea textul: "La piciorul crucii lui Isus stătea mama Lui..." Pentru un moment nu mergea mai departe, urma să o picteze pe mama lui Isus. Astfel a lucrat mai multe zile; din când în când pleca la Dusseldorf să-și vadă prietenii, pe Cornelius și pe Shirmer. Discutau împreună tehnica, vorbeau despre comenzile lor, își criticau operele în curs și concepțiile lor despre artă și pictură; astfel, petreceau împreună momente plăcute și folositoare.

Mica dansatoare

A venit vara, foarte cald. într-o zi, **Steinle** și-a dat seama că schița micuței țigănci **se** găsea la punctul mort și că el nici măcar nu **s-a** gândit s-o întrebe care îi este numele. **A vrut să** se asigure că șatra tribului era tot acolo. Da, nimic nu părea să se fi schimbat. Fetița l-a văzut imediat și, venind spre el, i-a zâmbit.

– "Bună ziua, a spus el, știi, mi-am amintit că nu-ți cunosc numele. Cum te cheamă?"

– „Zerbina”.

– "Este un nume pe care nu-l cunosc; ți se potrivește. Ascultă, Zerbina, eu nu am terminat desenul tău pe care l-am început în primăvară... și mi-ar plăcea să-ți fac și portretul. Vrei să ceri tatălui tău, dacă este acolo, să vină să vorbească cu mine?"

Zerbina a plecat în fugă. Omul era aproape de fântână și supraveghea caii. Avea în preajmă doi mânji care Țopăiau. Steinle îi privea în timp ce îl aștepta pe tatăl Zerbinei, care nu părea că se grăbește. Dar el nu și-a pierdut răbdarea și l-a văzut, venind cu pas nepăsător.

– „Ce doriți de la mine, domnule?”

„Aș dori s-o pictez pe Zerbina, să-i fac portretul. Acest lucru nu este posibil decât în atelierul meu; îi vei da voie să vină la mine? Nu este departe, trebuie să traverseze numai pădurea și grădina. Eventual aș putea chiar să vin s-o caut. Voi plăti pentru timpul cât stă la mine, nu mai mult de o oră de pozat... Este posibil? îi dai voie?”

– „Cât timp este necesar pentru aceasta? Și cât plățiți?”

– „Ceea ce îi voi cere este o muncă și orice muncă merită salariu; îi voi da doi taleri pentru fiecare ședință. Ți convine?”

– „... Da. Când vreți să înceapă Zerbina?”

Baronul a invitat fetița pentru a doua zi și i-a spus: „Să nu schimbi nimic în ținuta ta, nici în pieptănătură; vreau să fii ca prima dată când te-am văzut dansând aproape de foc!”

Zerbina, foarte impresionată, a venit a doua zi în atelierul pictorului, neștiind prea bine ce îi va cere. La început acesta i-a pus o întrebare: „Cum se face că tatăl tău m-a întrebat cât timp vreau să stai aici?”

„Domnule baron, noi ne numim nomazi și plecăm din nou în curs de o lună. Trebuie să întâlnim un alt trib unde avem prieteni”. Odată satisfăcută curiozitatea pictorului, acesta s-a apucat de treabă.

– „Iată, să dansezi la fel ca ultima dată, să faci din nou aceleași mișcări, aceleași gesturi. Când vei avea poziția pe care o aștept de la tine, te voi opri”.

– “Dar, a spus Zerbina, cum vreți să dansez fără muzică? Este imposibil, pentru că muzica și ritmul mă fac să dansez!”

– “Dar tu nu poți, bătând din mâini, să-ți imprimi ritmul?”

– “Nu, domnule, dar, dacă aș avea o tamburină, aș putea”.

– “Știi să te folosești de o tamburină? Pentru ce n-ai spus-o imediat?”

– “Nu mi-ați vorbit despre aceasta și, de altfel, credeam că vreți să-mi faceți portretul”.

– “Da, în adevăr, aceasta va fi mai târziu; pentru moment vreau să te pictez în dansatoare... și cum nu știu dacă în Prusia se va aprecia o dansatoare țigancă, te voi picta în dansatoare spaniolă!”

– “Dar cum să fac, domnule baron? Nu cunosc decât dansurile noastre, nu si dansurile spaniole”.

– “Nu te îngriji de aceasta, eu voi aranja totul; este o chestiune de decor. Pentru astăzi, tu să ridici numai brațele deasupra capului, ca și când ai tine o tamburină”.

Și Zerbina a luat poziția cerută de pictor.

– „Bine, rămâi așa câteva minute, fără să te miști”.

Astfel întoarsă, Zerbina avea în fata ochilor tabloul comandat de episcopul de Cologne. În timp ce Steinle desena, fetița contempla această pictură din care nu înțelegea nimic, dar pe care o găsea teribilă. Când s-a terminat ședința de pozat, Zerbina, foarte intrigată, s-a hotărât să pună cu voce tare întrebarea pe care o avea în gând.

– “Domnule baron, ce reprezintă acest tablou?”

– “Este o piesă de altar pentru Catedrala din Cologne”.

– “Dar cine este persoana care este bătută în cuie pe acest fel de arbore?”

– „Ascultă, n-are importanță, tu nu-L cunoști ... eu,... numai dintr-o carte; este o comandă pentru pictat; mulțumesc pentru pozat; îl faci foarte bine. Vino din nou în aceeași zi săptămâna viitoare și, dacă ai o tamburină, adu-o. Ai fost cam înțepenită astăzi, cred că va fi mai bine când vei putea schița un pas de dans. Uite cei doi bănuți, cum am stabilit. Întoarce-te acasă imediat și, pe săptămâna viitoare; dar vrei să te însoțesc?”

“O, nu, mulțumesc! Eu fug și voi fi acasă în câteva minute; am să revin, domnule”.

Zerbina a părăsit atelierul cum zboară o pasăre. După plecarea ei, pictorul s-a apropiat să privească lucrarea comandată. Ce vârstă putea să aibă Maria, mama lui Isus?, se întreba. Isus avea treizeci și trei de ani, mama Lui era probabil văduvă, pentru că Domnul Isus a recomandat-o ucenicului Său preaiubit și de atunci ucenicul a luat-o la el acasă. Ce teribilă durere trebuie să fi avut Maria, privind felul în care murea Fiul ei preaiubit, primul ei născut, tratat ca un vinovat, ca răufăcătorii care se aflau”unul la dreapta și altul la stânga Lui"! Pe aceștia nu i-a pictat; episcopul i-a spus:”Cel răstignit”. Timp de mai multe zile a lucrat la înfățișarea feței Măriei, lucru care l-a preocupat atât de mult, încât a uitat de Zerbina.

Întrebări fără răspuns

Copilul, strângând foarte bine în mână cei doi bănuți, s-a întâlnit cu tribul și a dat banii tatălui ei. Era normal, mijloacele de existență ale acestor familii erau reduse, deoarece felurile coșuri și scaunele din palmier de India nu se vindeau în fiecare zi. Unii dintre ei s-au specializat în ascuțire de foarfece, cuțite, securi etc. În fiecare zi mergeau prin oraș cu tocila lor, strigând pe străzi:”Ascuțim foarfeci, cuțite, cosoare și tot felul de securi etc”. Mergeau din sat în sat, dar nu găseau de lucru cât ar fi dorit. Trebuia să-i hrănească pe toți, oameni și cai; numai câinii trebuia să-și găsească singuri hrana.

Când Zerbina, șezând pe iarbă, și-a luat împletitura, a fost repede înconjurată de toți ceilalți copii, verii ei, mai mult sau mai puțin apropiați, care o iubeau. Ea nu avea nici frate, nici soră. Le-a povestit tot ce a făcut, dansul fără muzică, tot ce a văzut în castel, splendorile de acolo pe care ea nu le cunoscuse, spunând puțin despre oboseala ei în timpul pozării și despre lucrarea baronului. Copiii nu încetau să o întrebe, fiind foarte intrigați de această imensă locuință, ei trăind atât de strâmtorați în rulotele lor mici. Zerbina le răspundea cât putea mai exact; a început să le vorbească despre această extraordinară pictură, despre care baronul n-a vrut să-i spună mare lucru; le-a descris ce a reținut din tabou, pentru ea fiind lucruri de neuitat.

– „În atelier eram urcată pe un fel de postament; trebuia să țin brațele în aer, capul puțin aplecat și să privesc înainte”.

– „Cum faci când dansezi? Privești drept înaintea ta, ca și cum n-ai vedea pe nimeni”...

– “Cam așa, dar înaintea mea era o imensă pictură la care lucrează baronul pentru o biserică. Acest tablou este foarte întunecat. El înfățișează un om având cuie bătute în mâini și în picioare și este întins pe un arbore numit cruce; mi se pare că trebuie să fi avut o suferință oribilă cu acele cuie enorme, fixate în mâini și în picioare. Baronul n-a vrut să-mi spună despre ce este vorba, pentru că nu-L cunoșteam. Nici el nu pare să-L cunoască mai bine. Pe parcurs, înainte de a termina portretul dansatoarei spaniole și pe al meu, aș vrea să cunosc cine este acest om; ce lucru teribil a făcut, ca să merite o asemenea tortură, și de ce episcopul ține să pună acest tablou într-o biserică; aceasta este chiar ciudat!

Bineînțeles, nici un copil nu știe mai mult despre aceasta.

– “Caută să cunoști povestea acestui om și să ne-o istorisești”.

Steinle, foarte ocupat cu comanda piesei de altar, îi întâlnea foarte des pe amicii săi, Cornelius și Lessing, ca să discute cu ei despre obiceiurile primelor timpuri ale creștinismului, de costume și de ce ar mai putea să cunoască despre peisaj. Din nenorocire, Lessing era pe punctul de a picta scene din istoria Boemiei, îndeosebi pe reformatorul Ioan Huss mergând la rug, și nu știa nimic din ce l-ar fi întrebat prietenul său. Steinle, necăjit, întorcându-se acasă, și-a promis să scotocească bibliotecile.

Lăsând deocamdată opera lui, s-a dus la dansatoarea spaniolă, cerându-i Zerbinei să revină cu tamburina. Fetița nu mai era atât de intimidată ca în primele ședințe de pozat. Steinle o privea de sus în jos.

– „Zerbina, dacă vrei, scoate-ți sandalele, trebuie să fii în picioarele goale. Dar cine ți-a făcut bucle așa de frumoase? Vino aici să-ți schimb toate acestea!”

Baronul i-a desfăcut bucelele, i-a ciufulit puțin părul, a slăbit din strânsoare cordonul care strângea prea mult partea de sus a taliei ca să degajeze gâtul și, mulțumit de aceste modificări, i-a spus:

„Dacă vrei, urcă-te pe acest postament; vei dansa aproape pe loc, la fel ca în cealaltă seară, lângă foc; ia-ți poziția de pozat, ridică brațele deasupra capului. Este perfect! Vrei să dansezi acum?”

Zerbina a început să danseze cu tamburina și, în ritmul dansului, și-a regăsit mișcările care îl încântaseră pe pictor.

– „Ai cu adevărat totul din dansatoarea spaniolă; te vei numi Pepita!”

Steinle lucra febril.

– „Poți să te odihnești un moment”.

Zerbina, ușoară, a sărit de pe micul postament și s-a postat în fața fiecărei pânze care împodobește peretele atelierului. Unele erau terminate, altele, abia schițate. Aceste subiecte nu-i spuneau absolut nimic, referindu-se la istorii despre care n-a auzit vorbindu-se niciodată. Anumite persoane o interesau, pentru că păreau că o privesc cu răceală; era tulburător.

Dar revine imediat și se postează în fața celui mai mare tablou. În inima ei, Îl numea: ”Omul pe cruce”.

– „Domnule baron, cine este acest om?”, a întrebat cu voce tremurătoare.

– “Isus, care se numește Hristos”, a răspuns distrat pictorul.

– „Ce l-au făcut?”

– „Vezi bine, L-au răstignit. Să mergem mai departe, fetițo, s-a terminat recreația, urcă-te din nou pe postament, ia-ți tamburina, ridică brațele, dansează puțin, nu te ocupa de mine. Așa, este bine, nu mișca un minut, apoi vei putea să te întorci, să alergi ca unul din mânjii tăi pe pajiște”.

Astfel dansând, ea avea încă în fața ochilor imaginea Omului răstignit pe cruce.

O descoperire

Au trecut câteva zile. Zerbina a venit din nou la castel, decisă mai mult ca oricând să cunoască istoria Celui răstignit. În consecință, cu prima ocazie și-a reluat întrebările.

– „Domnule baron, dacă nu vă supărați, acest Om era foarte rău, de L-au pedepsit cu un chin așa de mare?”

– „Nu. Din contră, era 'minunat de bun”.

– “Atunci, a spus cu voce tremurată, oamenii care L-au răstignit sunt îngrozitor de răi! De ce au făcut așa? Erau geloși pe El?”

Steinle, prins în lucrul său, asculta aceste întrebări cu o ureche distrată.

– “Ascultă, Zerbina, este o poveste lungă, pe care nu am astăzi timp să ți-o istorisesc. Vreau să profit de lumina care este așa de frumoasă în momentul acesta. Mulțumesc pentru poză; iată banii, fugi acasă și, pe curând”.

Dar Zerbina era încăpățânată și atât de intrigată de această pictură, că și-a promis că va ajunge să afle. Ar aștepta cât ar fi necesar, dacă ar ști că va afla. La fiecare nouă ședință, având marele tablou sub ochi, încerca să găsească explicații: „El era foarte bun, minunat de bun a spus baronul atunci de ce l-au făcut atâta rău? Cine este femeia care plânge privind pe Cel răstignit?”

– “Domnule baron, a spus ea câteva zile mai târziu, El era acolo numai pentru un moment? L-a eliberat apoi? De ce a fost pedepsit?”

Steinle s-a ridicat, a venit să netezească părul modelului său: ”Pentru că ...”, dar n-a putut termina fraza.

Zerbina era foarte atentă la spusele lui.

– „Pentru că ...”, a spus ea cu sufletul la gură.

Steinle s-a întors la pânza lui, dar, văzând obrazul neliniștit al modelului său, i-a spus:

– „Ascultă, vreau să-ți spun odată pentru totdeauna ceea ce este de știut și să încetezi să mă mai întrebi: Dumnezeu este un Dumnezeu unic. El este în cer; noi nu putem să-L vedem. El L-a trimis pe Fiul Său Isus pe pământ, ca și cum ar fi fost un om ca toți ceilalți, dar El era Însuși Dumnezeu. Dumnezeu, Tatăl Său, L-a trimis pe Fiul Său într-o țară foarte îndepărtată, care se numește Palestina, pentru că a promis.

Această țară era sub dominație romană și nimeni acolo, afară de câțiva ucenici, nu au vrut să-L accepte pe acest Mesager al lui Dumnezeu. A fost acuzat că vrea să răstoale poporul contra romanilor; a fost arestat, judecat, condamnat în aceeași noapte la moarte prin tortură rezervată sclavilor și tâlharilor. L-au răstignit după ce l-au pus o coroană de spini pe cap, ca să-și bată joc de El; l-au pus și o însemnare deasupra capului: „Împăratul iudeilor”. Aceasta mi s-a cerut să pictez”.

– „Dar, domnule baron, toți acești oameni L-au privit cum a murit pe cruce?”

– „Da. Acum, fetițo, ești mulțumită?”

– “Pot să vă mai întreb încă ceva? Femeia care plânge la piciorul crucii, cine este?”

– „Maria, mama Lui; era acolo cu sora ei și cu apostolul Ioan. Înainte de a muri, El a încredințat-o pe mama Lui apostolului Ioan. Acesta a luat-o la el acasă, ca și cum ar fi fost mama lui”.

Până aici, Steinle a putut să picteze această agonie fără să participe cu inima. Pentru el era un subiect de comandă, nimic mai mult. Vorbind mai pe scurt, această scenă a fost sfâșietoare numai pentru tânăra țigancă, ai cărei ochi negri s-au umplut de lacrimi. Totuși, ce auzise până acum nu o

mulțumea pe deplin; El era bun, Dumnezeu L-a trimis în Palestina, dar de ce Dumnezeu, Tatăl Său, L-a trimis din cer?

Steinle nu mai era acum așa de grăbit să se despartă de fetiță: trebuie să meargă cu explicațiile până la capăt:

– „Ascultă, Zerbina, noi suntem cu toții păcătoși. Dumnezeu a spus acest lucru și trebuie să credem. Înțelegeți? Aceasta înseamnă că noi toți facem fapte mai mult sau mai puțin rele, dar nimeni nu poate să spună: eu nu am făcut niciodată fapte rele. De aceea, nimeni nu poate să placă lui Dumnezeu, iar oamenii își petrec viața în felul acesta. După moarte are loc judecata lui Dumnezeu; dar Dumnezeu este dragoste și El a dat pe Fiul Său Isus, care a fost pedepsit în locul nostru. Toți cei care cred în El vor merge în cer și vor fi fericiți pentru eternitate; nu pot să-ți spun mai mult".

– “Domnule baron, dumneavoastră credeți?”

– „Dumneavoastră, desigur, îl iubiți mult, pentru că a suferit pentru dumneavoastră!”

Obrazul pictorului s-a îmbujorat. La aceasta nu s-a gândit niciodată. A dat repede Zerbinei cei doi bănuți și a privit-o fugind cu sandalele în mână ... „Dumneavoastră Îl iubiți mult!”

După plecarea fetiței, Steinle s-a întors la tablou! său. Îl privea acum cu alți ochi: Hristos părea că Se odihnește pe această cruce. Ori, se stie că suferințele fizice care însoțesc actul răstignirii sunt cumplite. Cei chinuiți în felul acesta mor cu încetul și de aceea li se zdrobesc fluierile picioarelor, ca să li se scurteze suferințele.

Baronul și-a luat Biblia, a citit din nou detaliile descrise de la arestarea lui Isus până la moartea Sa. Și-a dat atunci seama ce au însemnat pentru El injuriile, batjocurile, scuipările, teribilele lovituri de bici. S-a apucat să citească și să recitească cele patru Evanghelii. Nu numai că își însemna, dar chiar trăia răstignirea. Și concluzia lui a fost că, așa cum era acum, tabloul nu valora nimic, pentru că nu exprima nimic din ceea ce citise; a trebuit să-l ia de la început.

„Aceasta o datorez unei micuțe țigănci care era prea curioasă!”, se gândea el.

A început să lucreze. A revizuit trupul livid al lui Hristos, capul aplecat, coroana de spini ținând părul încheiat de sânge care ascundea obrazul; trupul poartă semnele loviturilor de bici, în coasta dreaptă se deschide larg o rană făcută de lancea soldatului roman; din ea curge sânge și apă. De data aceasta este mai bine.

Steinle devine creștin

De când Zerbina i-a deschis ochii pictorului, a citit și a recitat cele patru Evanghelii. În ele găsea totdeauna câte un lucru pe care nu l-a înțeles bine. Biblia, care până acum n-a fost pentru ei decât o sursă de inspirație, a ajuns să-i fie în fiecare zi necesară. A auzit-o pe Zerbina spunându-i: „pentru

dumneavoastră ..." Ca urmare, inima i-a fost copleșită de un zbucium din ce în ce mai greu de suportat. Va exista oare vreun remediu? Și-a zis că poate a exagerat prețul tabloului; a scris episcopului să consimtă la un comision generos, crezând că în felul acesta își va liniști conștiința. De fapt, zi și noapte auzea o voce care-i spunea: "Aceasta pentru tine, din dragoste pentru tine ..." și încă: „trebuie să-L iubești mult".

Nu putea să se apuce de lucru. într-o zi, în timpul unei plimbări aproape de zidurile unui meterez, a văzut mai multe persoane grăbindu-se spre o căsuță, apoi încă altele, toate mergând în același ioc. S-a informat. Se țineau acolo adunări. Da, cine dorea, putea să intre, nu i se cerea nimic. A aflat că era vorba de creștini „reformați". Bineînțeles, a auzit vorbindu-se de reformă. Împrejurul lui, acești oameni erau foarte disprețuiți; nu știau să-ți vorbească decât despre Biblia lor și nu aveau două idei, atât de subjugăți erau prin ceea ce numeau ei „Cuvântul lui Dumnezeu".

Baronul și-a pus întrebarea: se cuvenea să meargă la ei? Risca ceva? Totuși, acești oameni păreau pașnici, inofensivi; de ce să nu găsească pacea care îi lipsea? A încercat deci să intre în relație cu ei. Întâi a venit din curiozitate, pentru a se informa, pentru a observa, fără nici o dorință de a se alătura lor. Dar poate un om să se apropie de o flacăra și să rămână rece?

Predicatorul pe care l-a auzit prima dată spunea: "Dragi prieteni și frați în Hristos, v-ați gândit voi că Hristos n-a fost reținut pe cruce de cuiele care l-au străpuns mâinile și picioarele? El, care a deschis ochii orbilor, care a înviat morți, n-ar fi putut să coboare de pe cruce, dacă ar fi voit? Dacă l-ar fi cerut Tatălui Său, ar fi avut „douăsprezece legiuni de îngeri". Nu! Ceea ce L-a reținut pe Domnul nostru a fost dragostea. Dumnezeu nu poate să suporte răul, fără să-l pedepsească, și El, Sfântul Fiu de Dumnezeu, a îndurat în locul nostru pedeapsa pe care am meritat-o. Putem să citim fără lacrimi Isaia 53? Da, când noaptea deasă s-a lăsat pe pământ, timp de trei ore în plină zi, Domnul a fost singur, abandonat de Dumnezeu".

Steinle, foarte mișcat, s-a retras discret, dar va reveni, *oare*, mai târziu? Predicatorul vorbea ca unul care trăia prin Hristos, ca unul pentru care Hristos este totul; și Steinle știa că a întâlnit un om a cărui credință este reală și eficientă și s-a hotărât să-i vorbească. A venit din nou săptămâna următoare, dar nu știa cum să-l abordeze; la ieșire l-a găsit chiar în fața lui.

– „Eu nu vă cunosc, domnule, dar sunt fericit că vă întâlnesc. Sunteți al Domnului?"

Steinle i-a spus ce anume l-a condus acolo și în câteva cuvinte i-a mărturisit zbuciumul lui.

– „Veniți la mine, vom fi liniștiți..."

Baronul a acceptat. A revenit deci cu Biblia lui și, întocmai cum a făcut Filip pentru famenul etiopian, acest predicator i-a deschis Scripturile. l-a cerut să citească el însuși Isaia 53 și i-a explicat,

prin Cuvânt, cum Dumnezeu poate să șteargă toate păcatele noastre, pentru că "toți au păcătuit ..." și „nu este nici unul drept, nici unul măcar”.

Steinle, care nu fusese mișcat decât în inteacum a înțeles din inimă. A venit deseori să-l vadă pe noul său prieten, cu care vorbea despre minunile dragostei lui Hristos pentru creatura lui Dumnezeu. Împreună citeau evangheliile și acest capitol din Isaia, pe care baronul l-a descoperit de curând. Puțin câte puțin a cunoscut epistolele și sămânța a încolțit în inima artistului, care a fost umplut de o dragoste fierbinte și de o infinită adorare pentru Cel pe care-L acceptase ca Mântuitor și Domn al său. El își zicea în fiecare zi: "Pentru mine, El a murit pentru mine... pentru mine!"

Cum voi dezvălui și altora această dragoste fără margini, care poate schimba o viață, cum mi-a schimbat-o pe a mea? Am fost orb. Ei sunt la fel. Dar eu nu știu să vorbesc, nu pot să fiu un predicator ... dragostea lui Isus Hristos arde în inima mea și-o exprim prin cuvinte.

Tot reflectând, pictorul și-a luat creionul și, în mod automat, a desenat o coroană de spini. Ochi i s-au umplut de lacrimi pe măsură ce desenul înainta. Deodată i-a trecut prin minte un gând: eu sunt pictor... cu pensula mea voi mărturisi dragostea Mântuitorului meu. Ah, în piesa mea de altar nu am pus decât suferința agoniei, ceea ce nu este adevărul curat. Dar cum să reprezint dragostea de nespus, mila infinită, sacrificiul de bunăvoie pentru răscumpărarea păcătoșilor din lume? Artistul a căzut în genunchi și s-a rugat ca pânza lui să poată vorbi tuturor de această dragoste care s-a revărsat în el. Toată puterea talentului unită cu adorația pentru Domnul său preaiubit străluceau în acest nou tablou al răstignirii.

De data aceasta n-a mai vrut să-și vândă opera; a donat-o orașului său natal și a fost expusă în celebra Galerie unde toți locuitorii au venit să-o admire. În josul pânzei, Steinle a scris: "Iată ce am făcut Eu pentru tine, Tu ce ai făcut pentru Mine?"

Ochii tuturor celor care o contemplau s-au umezit de lacrimi. Fiecare s-a întors impresionat, întrebându-se și repetând cuvintele scrise, astfel că nimeni n-a avut gândul să adore un oarecare obiect, ci au fost mișcați în inimă prin această dragoste divină, pe care au scos-o în evidență cele două fraze.

Steinle venea mereu la Galerie. Îi plăcea să se amestece cu mulțimea, încercând să ghicească pe fețele lor impresia făcută de acest tablou.

Titou

Am lăsat-o pe Zerbina la părinții ei, fericită că a adus ceva bani la rulota familială. După atâtea ierni au fost câteva veri și iată-ne din nou în iarnă. Aceasta se anunța a fi foarte rece și ȝiganii au părăsit împrejurimile castelului, ca să se apropie de oraș. Pentru trib, viața este grea: a venit timpul

rău, coșurile și alte împletituri se vând greu, împletiturile de scaune sunt inexistente; numai caii se comportă bine, dar cer din ce în ce mai multă îngrijire. Țiganii au hotărât să se despartă, ca să încerce să-și câștige cu mai multă ușurință cele necesare vieții. Rulota părinților Zerbinei și cele ale celor mai apropiați veri au plecat împreună. Au montat o mică estradă, pe care Zerbina prezintă dansurile ungurești pe care le-a învățat. Este o fetiță de cincisprezece ani acum. Nu este înaltă, este slăbuță și păstrează minunații ei ochi negri care l-au încântat pe baronul Steinle când i-a făcut portretul ... portretul ei în Pepita.

Dansează bine, mereu la fel de grațioasă, ceea ce atrage mult pe nătăfleți, dar dezleagă foarte greu pungile.

Iarna a devenit aspră; mama Zerbinei este bolnavă și nu mai poate ieși; de curând a căzut la pat; doctorul chemat este foarte îngrijorat și Zerbina simte că acesta nu îndrăznește prea mult să-i spună cuvinte de încurajare (o să treacă, ai să te faci bine repede etc); soțului îi mărturisește că starea bolnavei este foarte gravă și nu trebuie s-o lase nesupravegheată; după câteva zile, într-adevăr, mama Zerbinei a murit. Tatăl a avut o durere imensă; într-o zi i-a spus fetei lui: „Ascultă, eu nu mai pot să trăiesc în locul în care am petrecut ani atât de fericiți cu mama ta. Am să plec pentru un timp. Tu ai cincisprezece ani, ești destul de mare ca să te descurci singură, iar verii noștri sunt aproape de tine, ca să nu riști nimic. Am să revin din când în când; aici ai tot ce-ți trebuie”.

Zerbina a rămas singură în rulota ei. Seara își aprindea soba, închidea ușa cu cheia, trăgea perdelele în fața ferestrelor mici și, gândind la moartea mamei, la părăsirea de către tatăl ei, plângea din toată inima.

Într-o zi, venind din oraș, a găsit un biet câine răătăcit. Acesta a venit aproape de ea, slab, plin de noroi, mirosind urât, dar privind-o cu ochi sclipitori, care cerșeau mângâiere.

– “De unde vii tu, bietule micuț? Ești oribil de murdar și totuși porți o zgardă; ai probabil un stăpân, nu departe de aici”.

Fetița și-a continuat drumul, dar, întorcându-se, a văzut că animalul vrednic de milă o urma. Ce voi face cu un așa animal, își zicea ea; dar, pentru că nu-l gonea, câinele se tot apropia și au ajuns împreună la rulotă.

– „Nu pot să te iau, vezi! Am așa de puțin pentru mine însămi; tu, fără îndoială, ești pierdut, pentru că ai o zgardă frumoasă; ai probabil un stăpân bun și trebuie să știi să-l găsești, de aceea nu te las să intri înăuntru; fugi, întoarce-te acasă!”

Zerbina a intrat, a închis ușa ca de obicei și s-a culcat în scurt timp; mare i-a fost însă surpriza a doua zi, când a găsit câinele culcat la ușă. Tremura de frig, dar mișca pomponul care se vroia coadă,

ca să o salute pe fetiță. Cu inima mișcată, Zerbina l-a primit înăuntru; astfel, cățelușul a devenit deodată posesor al spațiului și al inimii fetiței.

– „Acum, pentru că ai hotărât să rămâi cu mine, trebuie să te curăți! Nu știu dacă îți place, dar am să-ți fac o baie". Câinele s-a lăsat spălat, periat, mișcând vârful cozii în semn că apreciază grija ei.

– “Și acum, cățelușule, vom mânca. Sunt săracă, știi, și vom împărți pâinea mea și laptele. Mi-ar plăcea să-ți știu numele, dar nu scrie nimic pe zgardă. Am să te numesc Titou".

Din acea zi, fetița nu s-a mai simțit atât de singură. Titou era un caniş gri, cu ochi strălucitori și aerul inteligent; o urma pe stăpâna lui pas cu pas. Când dansa, el aștepta culcat cu botul pe labele dinainte, dar nu o pierdea din ochi, vrând să spună: "Sunt aici, te voi aștepta cât timp va trebui".

Zerbina mai avea puțină răchită: cu îndemânarea ei puțin obișnuită, a confecționat un coș plat pentru Titou și, dintr-o cuvertură veche, a tăiat o bucată care trebuia să încălzească partea de dedesupt. Din când în când, tatăl ei venea câteva zile, aducând ceva bani, dar aceste vizite se distanțau și Zerbina se afla în fața unor probleme pe care nu știa cum să le rezolve.

De câțiva timp, acoperișul rulotei lăsa să treacă apa; când ploua foarte tare, trebuia să pună un lighean sub streșină. Burlanul sobei s-a perforat și ieșea fum, care, puțin câte puțin, a cuprins încăperea și a obligat-o cu toate că era frig să lase o fereastră întredeschisă. A tăiat un dop de plută pentru a obtura această gaură, dar dopul a scăpat înăuntru și a fost nevoită să repete deseori operațiunea. Ar fi fost necesare adevărate reparații, pe care ea însă nu le putea face. Nu îndrăznea să ceară ceva de la vecinii ei, a căror viață nu era deloc mai înlesnită, și iarna a venit. Hainele, la fel, uzate până la fire, nu-i țineau deloc cald. Reprezentațiile de dans îi aduceau foarte puțin și uneori nimic. Câte lacrimi tainice vărsa bietul copil!

Dar iată că într-o zi s-a instalat în oraș un circ și un om îmbrăcat într-o haină călduroasă a venit la ușa rulotei cerând să vorbească cu ea.

– „Iată, fetițo, motivul vizitei mele. De câteva zile caut un caniş. L-am văzut pe al tău și este tocmai ce îmi trebuie. Eu sunt de la circ și fac un număr de câini savanți. Pentru această treabă am nevoie de patru caniş gri de aceeași mărime, iar unul dintre ai mei a murit. Îți propun să-l cumpăr pe al tău. Are mărimea și culoarea care îmi trebuie".

– „Foarte mulțumesc, domnule, dar Titou al meu nu este de vânzare și, de altfel, acest câine nu știe să facă nimic".

– “Evident că nu știe să facă nimic! Dacă cer să mi-l vinzi, este pentru că vreau să-l dreserez".

– „Nu, domnule, îl iubesc pe Titou și este singurul meu tovarăș". Omul s-a uitat în interiorul rulotei.

- „Nu ești deloc cu judecată, mi se pare. Din prima ochire am văzut ce este de luat de aici. Cum îl vei ține? A venit iarna, gândește-te, reflectează bine! Mă voi întoarce în două zile. Îți dau cincizeci de taleri adăugă el din pragul ușii. Privind cum pleacă omul cu guler de blană, Zerbina a închis ușa. Titou, în coșul lui, s-a ridicat drept, privindu-și stăpâna. S-ar fi putut spune că el simțea că se pune la cale ceva grav.

- „Titou, micuțul meu, tu ești al meu și eu te păzesc. Știu bine că ți-e foame; și mie îmi este. Am făcut o supică, o să muiem pâine și o împărțim. Apoi vei veni aproape de mine să ne încălzim".

În acea noapte a plouat torențial și Zerbina a trebuit să se scoale de mai multe ori ca să pună diferite obiecte de bucătărie sub streșină. Mai târziu a plouat pe sobă, care s-a stins. Totul în căsuța ei s-a muiat așa de mult, că a fost dificil să adormi din nou. Bineînțeles, gândea ea, dacă ar fi avut câțiva arginți, ar fi putut face reparațiile absolut necesare: să schimbe burlanul sobei, să repare acoperișul, să cumpere o plapumă de puf pe care o visa, să schimbe rochia aceasta atât de uzată, să-și ofere un palton mai călduros. Ea revedea haina îmblănită a omului de la circ și gulerul lui de blană. Afară, ploaia a încetat; s-a făcut liniște mare și Zerbina a văzut că ninge.

Câinele savant

Câteva zile după prima lui vizită, omul de la circ a venit din nou.

- „Așadar, fetițo, te-ai gândit bine la oferta mea?" Zerbina, luată din scurt, i-a răspuns: "Vă rog, până diseară, dacă vreți".

- "Foarte bine, voi fi aici înainte de a se însera".

După ce a închis ușa, Zerbina a început să plângă. Titou sărea în jurul ei, îi lungea mâinile, scotea niște chelălăieli bucuroase, care îi erau rezervate numai dimineața, dar nimic nu risipea tristețea tinerei lui stăpâne.

- „Bietul meu Titou, m-am gândit bine, cred că ne vom despărți. Nu mai pot să fac față. Speram că îl voi vedea pe tatăl meu, că el va aduce ceva arginți și că se va ocupa de tot ce este de făcut aici, pe care nu pot să le fac singură. Și aștept până diseară; dacă nu vine, sunt obligată să mă despart de tine. Tu ești tovarășul meu drag, știi aceasta; nu ești decât un cățeluș, dar ești cuminte și fidel, iar eu voi fi atât de singură! Dar îmi este imposibil să fac altfel".

A venit seara; Zerbina l-a vândut pe Titou; omul a plătit pe loc și a plecat cu câinele sub braț. Ce de lacrimi a vărsat biata micuță! Acum îi era foame și deseori frig; a zis că, desigur, și lui Titou îi era foame, dar va fi bine hrănit și bine tratat, pentru că aveau nevoie de el.

A plecat a doua zi la Dusseldorf să caute un muncitor ca să repare acoperișul rulotei și să schimbe burlanul sobei. În înfrustarea ei, totuși nu și-a putut reține un surâs în momentul când a ieșit

din magazinul de unde își cumpărase un palton călduros și o rochie nouă. Câteva zile după aceea, locuința ei era dichisită și mirosea a lemn nou. Soba funcționa fără să mai scoată fum și o frumoasă plapumă de puf galben-aurie îi acoperea patul. Dar coșul, lui Titou era goi și Zerbina l-a împins sub patul ei, plângând.

În timpul acesta, la circ începea dresajul lui Titou. Trebuia să se ridice și să meargă pe labele din spate, apoi, cu capul în jos, pe labele dinainte, să se rotească în jurul lui la sunetul unei anumite muzici, lucru pe care cei trei caniși îl executau la perfecție. Apoi fiecare câine făcea cheta la public, în poziție verticală pe labele din spate, într-o pălărie ținută între dinți. Cei trei tovarăși ai lui Titou, cumiți și antrenați, împlineau, la sunetul unui fluier, tot ce i-a învățat stăpânul lor; dar Titou se culca și dresajul nu înainta deloc, nici cu ajutorul biciului sau cu bucata de zahăr, nici cu mângâierile sau cu loviturile de picior. Câinele părea că nu înțelege nimic. Antrenamentul a durat o lună întreagă, fără succes. Când circul a plecat din regiune, dresorul a bătut câinele de moarte și l-a abandonat, zicându-și: „Am făcut o afacere proastă; acest câine este complet idiot, niciodată nu voi obține ceva de la el”.

După plecarea circului, iată, Titou se ridică cu greutate, înaintează, miroase, se oprește, pleacă din nou și ia urmă se trage până la vechea lui stăpână. Șchiopătând, având sânge uscat pe bot și o ureche spintecată și fiind plin de noroi, așa a venit, gemând la ușa Zerbinei. „Nu se poate, se aude vocea lui Titou!”, se gândea ea. A deschis ușa. Ce bucurie!

„Titou, ce faci tu aici?”, a strigat ea, „ai fugit?” Totuși, nu mai ai zgarda pe care ți-a pregătit-o omul! În ce hal ești, ce ți s-a întâmplat? Vino, micuțul meu, să te curăț și să te îngrijesc”.

Zerbina era fericită că și-a găsit câinele, dar era și foarte intrigată. Mai multe zile a așteptat vizita omului de la circ, care, gândind că Titou a evadat, ar fi putut porni să-l caute. Apoi, văzând că nimeni nu vine, se întreba dacă Titou nu fusese cumva incapabil să memoreze rolurile pe care omul voia să-l învețe; Titou, curățat, îngrijit, după ce a lipăit laptele, a adormit în coșulețul lui regăsit.

A doua zi, Zerbina s-a întors ca de obicei spre micuța trupă care o puneă să danseze. Deodată, auzind muzica, iată-l pe Titou că se ridică pe labele dinapoi, se întoarce, merge pe labele dinainte, apoi, luând în bot pălăria unui om care-l privea, a început să facă cheta. A fost un delir! Toți cei care erau acolo au rămas înmărmuriți și au râs în hohote: „Zerbina, ai un câine savant, el va mări spectacolul. Ai putea să păstrezi pentru tine tot ce-ți va aduce câinele”. Succesul lui Titou a fost enorm și, grație lui, Zerbina a câpătat oarecare siguranță că va avea mereu câțiva bani, în cutiuța ei, pentru că spectatorii entuziași erau generoși.

După câteva săptămâni, iarna devenind mai aspră, mica trupă care juca în stradă și-a întrerupt reprezentațiile; era prea frig ca să se mai oprească trecătorii. Zerbina a început din nou să se îngrijoreze; micile ei economii se micșorau și tatăl nu mai venea. Ce să facă? A împletit toată răchita pe care o avusese, iar străzile erau aproape goale; gospodinele mergeau cu pas grăbit la cumpărături și nu se opreau. Titou era singurul care va redresa situația.

Într-o dimineață, când Zerbina s-a dus să ia provizii, a văzut pe câțiva gură-cască stând pe loc; un muzicant ambulant învârtea la o flașnetă cu sunet scârțâit. Un urs având o verigă trecută prin nas era dus în felul acesta de către un lăutar de țară. Ursul se agita pe labele din spate fără grație, dar cu o privire jucăușă și cu o evidentă bunăvoință. Titou s-a furișat în rândul din față, începând să danseze când în poziție verticală, pe labele din spate, când săltându-se, stând drept, întorcându-se și rotindu-se; și-a obținut succesul obișnuit, apoi, repezindu-se spre un spectator care se pregătea să-și încheie șireturile la ghete, i-a luat tichia și a făcut cheta. El, și nu ursul, a fost atracția principală a spectacolului.

Zerbina a observat bine că muzicantul n-a fost prea mulțumit; s-a scuzat față de el, explicându-i că ea nu a prevăzut deloc ceea ce avea să se întâmple.

“Scuzați-mi cățelușul; din cauza melodiei și-a făcut el numărul de circ. Se înțelege că vă voi plăti pentru aceasta”.

“Ei bine, eu propun altceva. Vom monta un spectacol de stradă cu cele două animale, câinele este foarte inteligent, îl vom învăța o demonstrație cu ursul meu. El este mărginit, dar are un caracter bun și se va complăcea”.

S-a făcut. Pentru câțiva timp, cu toate că frigul era pătrunzător, pe străzi s-au putut vedea Zerbina și bătrânul, ursul și câinele. Mai târziu, când zăpada devenise mai deasă și vântul biciuia tare, au trebuit să găsească altă soluție. Actorul și ursul s-au manifestat la hanuri, cum aveau obiceiul, și Zerbina i-a urmat. Spectacolul îi atrăgea hangiuului o bună clientelă. Acesta hrănea foarte bine pe toată lumea. Și așa a trecut iarna, așa a trecut timpul.

Pentru o biată țigancă

Steinle venea deseori la Galerie, unde era expus portretul Zerbinei și pânza numită “Pepita, dansatoarea spaniolă”. Dar ceea ce au admirat oamenii mai mult a fost “Răstignirea”. Într-o zi, când se plimba, a văzut o fetiță contemplând acest tablou. Ea privea fără să se miște și plângea. Mișcat de lacrimile ei, pictorul s-a apropiat: „De ce plângi?”

În acest moment, fetița a întors capul și Steinle a recunoscut ochii mari, negri, ai Pepitei. Zerbina l-a recunoscut și ea.

– „Domnule baron, a zis ea plângând cu sughițuri și arătând cu degetul spre Cel răstignit, dacă m-ar fi iubit la fel, pe mine, care nu sunt decât o biată țigancă abandonată de toți... Dragostea Lui este pentru dumneavoastră, nu pentru oameni ca mine!"

– „Zerbina, ce spui tu? Această dragoste este pentru toată lumea. Sângele Lui a curs pentru toți, din cauza păcatelor noastre. Dragostea lui Isus este pentru cel care știe că este păcătos și se căiește, acela care crede că Isus a murit pentru el; această dragoste este și pentru tine, micuța mea".

Pictorul și Zerbina s-au așezat într-un colț retras și, până la închiderea Galeriei, artistul i-a povestit minunata istorie. El primea cu bucurie toate întrebările ei, căci subiectul era o problemă de inimă. A repetat viața smerită a lui Isus, minunile Lui, ascultarea absolută de Dumnezeu, Tatăl Său, agonia din Ghetsimani, moartea Lui ispășitoare acceptată din mâna lui Dumnezeu la Golgota, învierea glorioasă, de asemeni, i-a explicat comuniunea credincioșilor între ei, realizată în dragoste. După această lungă stare de vorbă, Steinle a dat Zerbinei un Nou Testament, pe care ea nu l-a părăsit niciodată.

„Citește, Zerbina', i-a zis el; te vei minuna de tot ce vei descoperi în această carte, este însuși Cuvântul lui Dumnezeu. Vei găsi în ea nu numai siguranța vieții eterne, dar și ajutorul pentru fiecare zi și pentru fiecare oră din zi".

Ei s-au despărțit și Steinle a încredințat lui Dumnezeu sufletul tinerei țigănci. Au trecut anii. Zerbina a crezut cuvintele Domnului Isus; se gândea mereu la tabloul lui Steinle și la câteva cuvinte: „Iată ce am făcut Eu pentru tine, Tu ce ai făcut pentru Mine?" Este convinsă că Domnul a murit și pentru ea, dar nu știe ce ar putea face pentru El. l-a dat inima, l-a încredințat viața; acum este plină de pace.

Iarna a fost foarte aspră anul acesta. A trebuit să renunțe la a mai umbla încoace și încolo pe străzi cu Titou. Frigul era așa de aspru, că nici un trecător nu se oprea. Hanurile, prost încălzite, erau părăsite; nici fetița nu ieșea din rulotă, decât pentru unele comisioane strict necesare. Titou nu mai putea s-o însoțească, atât de groasă era zăpada; trebuia să fie dus. Tânăra credință a Zerbinei a fost pusă la grea încercare. Proviziile se epuizau, aproape că nu mai avea lemne și era imposibil să mergi în pădure să aduni!

Într-o seară, pe când citea la un foc slab, a văzut că Titou s-a ridicat și a început să latre și că, dintr-un salt, a fost la ușă. Numai în acest moment a auzit pasul tiptil al unui cal. l-a fost frică. Cine putea să vină acum, când cade noaptea? Afară necheza un cal, apoi cineva pe scară își scutura cizmele de zăpadă. Titou lătra furios.

– “Cine este acolo?", a spus, bătându-i inima.

– „Eu sunt, deschide repede, afară este ger”. A recunoscut vocea tatălui ei. S-a grăbit să-l liniștească pe Titou, apoi a deschis ușa. Tatăl a intrat, alb de promoroacă, dar cu un surâs luminos pe obraz.

– „Așadar, fetița mea, nu vii să mă săruți? Așa îl primești pe tatăl tău?” Zerbina nu știa ce să spună.

– „Tată, sunt doi ani de când m-ai lăsat fără vești și fără bani. Totuși, eu sunt foarte bucuroasă că te văd din nou. Unde ai fost în timpul acesta?”

– “Lasă-mă să mă scutur de zăpada aceasta, să mă încălzesc puțin, și-ți voi povesti despre mine. Dar, mai întâi, ce faci tu și cum ai trăit acești doi ani? Ce este cu câinele acesta? Vom avea multe de povestit! N-ai ceva cald să-mi dai? Puțină supă. Vreau acum să acopăr calul, ca să nu-i fie frig, pentru că l-am făcut să galopeze, ca să nu te scol la noapte, dacă soseam prea târziu”.

Zerbina a încălzit un rest de supă, apoi a pregătit patul pentru tatăl ei. Când a venit, el a adus un sac mare care părea și foarte greu.

– „Ce ai adus, tată?”

– „Ah, micuță curioasă! Lasă-mă să mă mănânc această supă; mi-a fost atât de frig, că mi-e greu și să vorbesc”.

Apoi tatăl a început să golească sacul și fetița nu și-a crezut ochilor, lată, doi ani de când a plecat tatăl ei! Doi ani de când n-a mai văzut o așa bogăție de merinde: carne de toate felurile, cârnați, cartofi, ceai; uimită, le făcea inventarul și umplea dulapurile goale. Deodată iau venit în minte versetele pe care le citea uneori și care o încurajau: ”Cereți și vi se va da, căci oricine cere, primește” (Matei 7.7-8) și ”Tatăl vostru Cel ceresc știe că aveți trebuință de ele” (Matei 6.32). Zerbina, foarte mișcată, avea inima plină de recunoștință față de Cel pe care L-a descoperit ca Mântuitor și care a învățat-o să-L iubească pe Dumnezeu, pentru că este Tatăl ei. Cum ar fi vrut ea ca imediat să împărtășească și tatălui ei tot ce a primit prin descoperirea Domnului Isus! Dar tatăl părea istovit și aproape să adoarmă; de aceea au amânat pe mâine momentul confidențelor: să asculte tot ce avea să-i istorisească tatăl ei și, la rândul ei, să-i spună toată fericirea ei.

Toti sunt niște hoti. Când am plecat acum doi ani, povestea tatăl Zerbinei, știi că n-am fost singur, mă însoțea vărul meu Paolo. El mi-a spus că se întâlnise în nordul Prusiei cu un ȋigan crescător de cai, care nu era din tribul nostru. Tu știi cât de mult îmi plac aceste animale; am crescut cât am putut. Dar Paolo a văzut acolo cai de o rasă deosebită și aproape necunoscută aici. Ne-am gândit să cumpărăm de acolo câteva specii și să rămânem câțva timp să-i creștem. Numai că trebuia să găsim tribul. Tot ce știa Paolo despre aceștia era că unul a fost meșter în repararea faianței și a porțelanurilor, iar tatăl lui a fost spoitor-cositorar. Ne-am hotărât să mergem în

căutarea lor, oferindu-le să cumpere după preț una sau două perechi de cai. Am plecat pe proprii noștri cai, fără să știm prea bine unde ne vom găsi verii. Spun „verii”, pentru că de secole suntem toți veniți din India (noi suntem ”palesi”, iar ei sunt ”sinti”). Ne-am luat ceva provizii și puțin argint în pungile noastre. Suntem la începutul verii. Nu ți-am vorbit de acest proiect, gândind că-ți voi spune la întoarcere; nu credeam că voi lipsi mai mult de două sau trei luni. Luasem cu noi instrumentele muzicale, în ideea că vom cânta prin sate, de fiecare dată când se va ivi ocazia, pentru baluri, căsătorii, ca și prin târguri și bâlciuri. În prima lună totul a decurs bine. Am mers în susul râului Lahn, un micuț râu liniștit, după ce am auzit că va fi un mare târg la Kassel.

Într-o seară am întâlnit o nuntă. Paolo mi-a zis: ”Este ocazia să mâncăm bine; să mergem să ne oferim serviciile!” Zis și făcut. Fermierul care își căsătorea fata a fost foarte mulțumit să ne aibă pentru a-i face pe invitați să danseze. Ne-a cocoțat pe o trăsurică, ne-a adus o farfurie mare cu mâncare excelentă și iată-ne cântând cu însuflețire farandole și dansuri săltărețe. Balul a durat aproape toată noaptea, până când cei mai rezistenți au obosit destul, ca să meargă la culcare. Femeia ne-a propus hambarul lor, dar te asigur că nu era nevoie să ne legene, fiind rupți de oboseală.

Dimineața, pe când pregăteam caii ca să ne continuăm drumul, vedem că sosește în goană și se oprește în curte o căruță cu cai; coboară un om congestionat la față și, manifestându-se ca un scos din fire, se repede la noi strigând: „Ah! voiiați să scăpați, hei! Dar nu merge așa!” Paolo și cu mine n-am înțeles nimic. Omul se aruncă asupra mea, mă prinde de guler urlând: „Să-mi dai punga, altfel te sugrum!” Fermierul și soția sa, atrași de țipete, au ieșit din casă speriați.

- „Dar ce este, ce faci Walter?”
- „Acest țigan mi-a furat punga aseară, în timp ce dansam”.
- “Dar, i-am spus eu, n-am furat nimic; puteți să vă convingeți, controlați buzunarele mele”. Au căutat cu multă atenție, fără să găsească ceva, bineînțeles.
- “Ai ascuns punga mea în altă parte; se știe bine că sunteți hoți cu toții! Veniți cu mine să vorbim cu primarul”.

Cum nu aveam nimic pe conștiință, iată-ne plecați cu toată lumea de acolo și cu caii de căpăstru. Primarul nu era în localitate. Un jandarm, neștiind ce să facă, a găsit o soluție: sunt hoți, îi aruncăm la închisoare, până când se va hotărî. Și iată-ne închiși cu cheia într-o odaie luminată printr-o lucarnă (fereastră mică în acoperiș), foarte înaltă, asigurată prin bare solide de fier. Am așteptat până seara, ca să avem un terci cu zeamă și o cană de apă. În încăpere era o căldură de cuptor.

A venit noaptea. Paolo și cu mine eram foarte îngrijorați de cai. Le vor fi dat să mănânce și să bea? Când a venit gardianul să vadă dacă mai eram acolo, am întrebat unde sunt animalele și dacă se ocupă cineva de ele.

– „Nu vă îngrijorați, fermierul la care ați fost ieri le-a luat să le îngrijească”.

– „Când mergem la primar?”

– „Nu știu, este la târgul din Kassel cu toți jandarmii, pentru două sau trei zile”.

– “Suntem la ananghie”, i-am zis lui Paolo, dar când ne vor elibera lucru de care nu ne îndoim târgul de la Kassel se va sfârșir poate ne vom întâlni cu verii noștri.

Trec zilele, trec nopțile, două supe, două terciuri cu zeamă. La sfârșit întreb gardianul dacă n-am putea să ne aducem, eu, vioara, iar el, fluierul. Gardianul, foarte nedumerit, a înțeles în cele din urmă că nu vom putea să tăiem gratiile cu un fluier și cu o vioară și ni le-a adus. De atunci, zilele treceau mai repede. În cea de-a cincea zi, au sosit împreună și jandarmul și primarul. Avusesem timp să reflectăm, Paolo și cu mine, la ceea ce ni s-a întâmplat, după ce am reconstituit toată seara nunții. Era ceva care mă frământa și mă făcea nerăbdător să-l văd pe șef. A venit, în sfârșit, cu un aer arogant, curios să afle de ce l-am deranjat.

– “Șefule, iartă-mă, dar de când suntem aici, vărul meu și cu mine ne-am gândit mult la această seară în care nu am părăsit o clipă trăsura din care susțineam dansul nunții. Și cum eram postați mai sus decât invitații, îmi aduc aminte că am văzut ceva destul de suspect: un om scund, puțin încovoiat, se furișa în dreapta și în stânga, iar la urmă a început chiar să fugă. A sărit pe un cal, o mârtoagă slabă care șchiopăta puțin. Mi-am zis fie că animalul a pierdut o potcoavă, fie că era rănit la încheietura de jos a piciorului. Și acum, întreb dacă nu cumva proprietarul iui este hoțul prietenului dumneavoastră, Walter?”

– „Recunoști omul?”

– „Nu sigur, pentru că el căuta să se ascundă și era noapte”.

– „Dar calul?”

– „Calul, cu siguranță. Cunosce foarte bine caii și apoi acela sau a avut o potcoavă nouă și acum nu mai șchiopătează sau șchiopătează încă, pentru că rana îi produce durere”.

– „Bine, veniți cu mine. Cred că știu cine este omul. Să vedem dacă recunoașteți calul”.

L-am urmat mergând pe jos până la o mică fermă, la aproximativ un kilometru. Șeful bate la ușă și intră.

– „O, domnule jandarm, pentru ce mă căutați?”

– „Venim să-ți vedem calul”.

– „Este la pășune”.

– „Caută-I! Venim cu tine”.

Ce ușurare să fii la aer, după închisoare! Ce bucurie să vezi soarele după ce ai stat în această odaie neagră de funingine, care miroase acru și unde murdăria este respingătoare! Pe pajiște, calul păștea liniștit.

– „Vino să vezi calul”, îmi spune șeful. Am venit aproape de animal, vorbindu-i mângâindu-i nările; apoi am trecut în spatele lui, i-am ridicat piciorul posterior drept; avea o potcoavă nouă.

– „De mult l-ai potcovit?”

– „Mai bine de opt zile, de când a pierdut potcoava”.

– „Opt zile, deci înainte de nuntă?”

– “Da, câteva zile înainte, nu-mi mai amintesc”.

– „Bine, vino cu noi; vom merge la potcovar”. Omul s-a apărut.

– „Ce vrei să fac acolo?”

– „Ai să vezi,... ieși,... șterge-o!”

Și iată-ne pe toți plecați din nou. Văzând că venim, potcovarul a început să râdă și a lăsat lucrul.

– „Bună ziua, Ruter, spune șeful, recunoști pe acest om?”

– „Bineînțeles, șefule”.

– „l-ai pus o potcoavă calului, și când?”

– “Este ușor să-mi amintesc, era a doua zi după nuntă și îmi amintesc cu atât mai bine, pentru că este singura dată când mi-a plătit pe loc. A scos din buzunar o pungă frumoasă și foarte plină, de unde a luat o piesă de aur... „Trebuie să fi primit o frumoasă moștenire, spune-mi! Nu te-am văzut niciodată atât de bogat”. Atunci jandarmul șef a sărit pe el, snopindu-l în lovituri.

– „Trebuie să dai înapoi punga, pușlama!”

– “Oprește-te, domnule jandarm, o să-l omori ...” Omul, la pământ, se smiorcăia: „N-am furat-o, am găsit-o pe jos!”

– „Ei, asta e, și nu știai că este a lui Walter? Nu știai că doi oameni stau la închisoare de șase zile sub acuzația de furt? Ești josnic, ridică-te și caută punga!” Și, eliberându-ne cu scuze din partea lor, șeful jandarmilor ne-a dat la fiecare doi taleri și o pâine mare, proaspătă, ca să putem porni din nou la drum.

La fermă

La început totul a mers bine. Cum ajungeam într-un oraș sau sat, întrebam dacă a traversat țara vreo șatră de țigani; ni se răspundea „da” sau „nu”. Vara a trecut repede, noi înaintam mereu. Prima răcorire de toamnă ne-a găsit în nordul localității Hale, unde ni s-a semnalat trecerea țiganilor.

- "Era printre ei vreun reparator de faianță sau de porțelan? Dar un talentat spoitor de vase?"
- „Da, erau acești doi oameni care au lucrat aici câteva zile".
- „Știți ce drum au luat?"

- "Mergeau spre sud". Ne cam îndoiam de itinerariul lor, pentru că noi ne cunoaștem obiceiurile. Un trib rămâne neîncrezător, iar noi avem obiceiul să facem un drum atât de lung în direcție opusă locului unde voim să ne întoarcem. Astfel, am continuat spre nord. Rezervele avute la plecare ni s-au epuizat; și, pentru că voiam să păstrăm banii ca să cumpărăm cai, ne-am hotărât să participăm la muncile sezoniere.

Traversam o regiune de meri și era timpul recoltei. Ne-am prezentat la o fermă, o frumoasă construcție bine întreținută. În curte se jucau copii. O femeie tânără a ieșit îndată, înspăimântată, chemând energic copiii să intre (este caraghioasă această reputație, că furăm copilașii)! Am întrebat-o zâmbind pe fermieră dacă n-ar avea ceva de lucru pentru noi.

- „Ce vreți să faceți?"
- „Să strângem mere".
- „Așteptați, am să întreb soțul", lese apoi un om tânăr, roșu ca merele.
- „Mi se spune că vreți cu adevărat să lucrați?"
- "Puneți-ne la încercare; drept garanție vă încredințăm caii".
- „Dar unde vă duceți așa?"
- "Ne căutăm niște veri care sunt puțin mai departe".

- „Bine, timpul se va strica, trebuie să fie adunate repede. Voi avea bunăvoință față de voi aceste câteva zile ... vă veți hrăni și veți dormi în hambar".

- „Și cât ne veți plăti?"

- „Dacă trebuie, vă și plătesc. Vom vedea după ce veți lucra o dimineață. Lăsați-vă animalele în grajd împreună cu ale noastre și un băiat se va ocupa de ele".

- „Ca să aveți încredere, vă lăsăm și buzunarele de șa".

- „Sunteți înarmați?"

- „O, nu! în loc de arme avem o vioară și un fluier", am zis râzând. Și iată-ne angajați amândoi ca muncitori. Tu ne cunoști, fetițo, știi că suntem muncitori îndârjiți, atunci când vrem, și fără pretenții în privința locuinței. Am strâns recolta de mere, apoi pe cea de hamei, înainte de a hotărî să ne continuăm călătoria. Doar împrejurările puteau decide altfel. Vom dormi, cum am spus, în hambar. Înainte de a ne scula, vom spune "noapte bună" celor doi cai. Băiatul de la grajd se va ocupa de ei ca și de cei ai stăpânului, dar ni se întâmplă uneori să-i mai țesălăm puțin sau să-i ștergem de spume cu mănunchiuri de paie proaspete.

într-o seară am observat că unul din caii stăpânului stătea mereu pe aceeași parte și părea că-l doare un picior. Îl privesc un moment, mă apropii, îi vorbesc și observ că transpiră. Calul are ceva care nu este în ordine. Fără lumină este greu să-l văd bine.

A doua zi dimineața, înainte de a mânca, m-am întors la grajd. Calul era tot în aceeași poziție; evita să se sprijine pe piciorul drept din față. Îi ridic piciorul; se lasă și chiar mă privește fără frică. Este ceea ce gândesc. Talpa copitei este umflată, dureroasă la atingere. Am să-l chem pe stăpân.

– „Stăpâne, calul dumitale are un picior bolnav. Știi?”

– „Nu. Cine ți-a spus?”

– „Nimeni. Eu l-am privit mergând și mai ales dormind: nu pune piciorul drept față, decât pe marginea copitei”.

– „Și ce crezi despre aceasta?”

– „Aș vrea să-i văd afară”.

– „Bine, vin cu tine”. După ce este scos imediat afară, îl privesc cu atenție. În mijlocul tălpii este un punct negru, puțin vizibil, dar destul de clar.

– „Calul are un spin gândesc, iar copita este infectată. Vrei să încerc să-l îngrijesc?” Stăpânul mă privește.

– „Ai aerul că te pricepi. Fă ce crezi”. Am spălat copita într-un dezinfectant, apoi am încercat să scot ceea ce credeam că este un spin, dar care era un cuișor. După câteva zile, calul s-a vindecat. Stăpânul era furios pe băiatul de la grajd, care n-a văzut nimic. Atunci mi-a propus să mă ocup de animalele pe care le creștea. Dar nu aceasta voiam noi; sezonul era avansat și țineam să ne întâlnim cu verii. Am refuzat astfel oferta și am plecat ... nu prea departe! De câteva zile au început ploile, ceea ce ne încetinea mersul. Primul râu a fost trecut cu dificultăți, dar țara este mlăștinoasă și la cel de-al doilea râu nu am găsit nici pod, nici drum practicabil. A rămas o singură soluție: să ne întoarcem.

Vom fi însă prea mândri, prezentându-ne la ferma pe care am părăsit-o cu patru zile înainte. Sosirea noastră, plini de noroi, muiați, cu animalele epuizate, a avut darul să-l facă să râdă pe stăpânul nostru, care ne-a spus simplu: vă așteptam, cunosc timpul și țara; nimic nu se va mai ameliora până la primăvară. Dar supa este caldă și apă este ca să vă spălați pe față. Și astfel, fără să vrem, am petrecut iarna în această casă. Câștigasem încrederea tuturor în timpul lungilor seri când cântam din fluier și vioară, uitând de frig și de zăpadă. Noi înșine devenisem din ce în ce mai puțin străini, până într-atât, că într-o seară am consimțit să explicăm stăpânului scopul călătoriei noastre: cumpărarea cailor pe care doream să-i creștem. „Explică-mi ce este acest animal?”

“Nu l-am văzut decât odată într-un târg la niște țigani, care sunt verii noștri. De fapt, noi ne spunem toți veri. Pe aceia i-am întâlnit acum șase luni și suntem în căutarea lor. Știm că ei cresc un cal primitiv, numit „tarpan” (un cal sălbatic din stepele și podișurile Asiei, cu capul mic și gros, cu trupul scurt, coama scurtă, părul lung, de culoare brun-închis). Știm că este un animal viguros, rustic, care nu se teme nici de frig, nici de zăpadă. Dorința noastră este să avem două perechi, ca să le creștem pentru a le adapta la lucrări în condiții grele. Numai că noi suntem oameni călători și nu știm unde se găsește acest trib în momentul de față. Tot ce știm este că sunt „sinti”.

Dar iată că stăpânul ne propune un târg:”Când va permite timpul, veți pleca în căutarea acestor cai. Dacă ați aduce două sau mai multe perechi, ați putea face crescătorie pe terenul meu, fără taxe, iar beneficiile, în comun. Ați avea astfel avantajul de a vă instala aici cu familiile, dacă aveți, într-un mod plăcut, fără să cereți nimic de la nimeni.

O urmărire răsplătită

Am așteptat să se îndrepte timpul, dar n-am putut pleca decât la sfârșitul lunii mai. Era perioada primelor târguri, iar Paolo și cu mine voiam să participăm; am mers deci mereu spre nord. Din când în când strângeam mâna ici și colo, în fermele unde nu ni se trântea ușa.

Într-o seară, la apusul soarelui, am văzut o lumină dincolo de o pădure mare și am simțit unele mirosuri caracteristice: carne friptă la foc, miros de animale sălbatice, în timp ce o muzică destul de îndepărtată, dar cunoscută, ajunsese până la noi. Ne-am privit unul pe altul zâmbind: „mergem!” Era acolo o șatră pe care am recunoscut-o ușor, fiind de „mânuși”. Ne-am prezentat primului venit de acolo.

“Mergeți să vedeți pe regină?”, ne spune el, în timp ce ne conducea la rulota lui. „Vorbește destul de tare, nu aude nimic și nu-și mai părăsește fotoliul, dar este perfect lucidă”.

Am fost introduși acolo. Imaginează-ți, dragă Zina, o femeie bătrână, foarte bătrână. Avea pe cap un mare turban de mătase, la gât enorme bijuterii scânteietoare, degetele acoperite de inele, stând nemișcată ca o statuie și privindu-ne cu ochi ageri. Ne-am înclinat înaintea ei.

– “Cine sunteți și de unde veniți?”, ne spune cu o voce ascuțită, l-am spus ce ne aduce și i-am cerut permisiunea să petrecem noaptea aici. Am întrebat-o dacă a auzit de „sinti”, crescători de cai.

– „Da, cunosc, ei se instalează mai la nord. Au nevoie de pășuni întinse pentru caii lor. Puteți rămâne la noi cât doriți. Și acum vreau să rămân singură, adio”.

Noi ne gândeam să rămânem numai o noapte; am împărțit supa gazdelor noastre și apoi ne-am înfășurat în cuverturi ca să ne culcăm. Deodată, în noapte, am fost sculați de un zgomot asurzitor. Tot campamentul era în agitație. Unul din cei doi urși în curs de dresaj a rupt lanțul și a scăpat. Era

un pericol teribil; trebuia să mergem imediat în urmărirea lui. Mietek, dresorul, era consternat. Fără ezitare a luat o oală cu miere, o frânghie, un lanț și iată-ne pe toți în căutarea fugarului. Ursul a tropăit mult în jurul țărșului înainte de a scăpa. Mietek credea că a încercat să ajungă în pădurea din care a fost capturat și de aceea ne-am îndreptat în acea direcție, ca să ajutăm la prinderea lui. Am mers zece zile până la liziera pădurii. Duceam cu noi cazmale, lopeți și un năvod. Când vom întâlni un urs în drum, vom ști îndată dacă este al nostru, pentru că are un inel în nări. Dar cum să recuperăm acest urs?

Mietek știe că, dacă ursul ajunge pe terenul lui, nu merge mai departe. Trebuie, prin urmare, să construim capcane. La marginea pădurii ne-am apucat cu toții să săpăm o groapă adâncă de aproximativ doi metri, ai căror pereți sunt puțin depărtați în partea de jos. Ursul este un cățărilor abil. Apoi vom tăia grămezi de crengi și ramuri ca să acoperim groapa în care Mietek a pus oala cu miere; să mascăm bine groapa, ursul fiind bănuitor. Nu ne mai rămâne decât să stăm ascunși și contra vântului. Mietek cunoaște toate animalele sălbatice, cu istoria lor, astfel că ne-am permis să așteptăm două zile și două nopți fără să ne pierdem prea mult răbdarea. Tot vorbind, el nu înceta să tragă cu urechea, cunoscând și identificând toate zgomotele nopții: trosnituri, strigăte mai slabe, treceri furișate, țipetele păsărilor de noapte ... A treia zi ne-a spus simplu: „vine”. Eu nu auzeam nimic, dar nu mișcăm nici unul, mai mult decât dacă am fi fost pietrificați. Atunci s-a auzit o trosnătură de crăci și mormăiturile lui Grizzli. Mietek radia: „Asta e, să mergem!”

Ursul, în fundul gropii, căuta să-i escaladeze marginile, dar cădea neputincios; încerca, o lua de la început și mormăia din ce în ce mai tare. Am ridicat restul de crăci și Mietek, cu îndemănare, a lansat plasa. Ursul s-a împiedicat în ea în așa hal, că s-a legat mai bine decât am fi putut face-o noi. Fără respirație, estenuat, a ajuns să nu mai poată mișca deloc. Mietek a coborât în groapă, i-a introdus lanțul în nări, apoi l-a înfășurat în funie, ca pe un pachet, și am ridicat animalul afară din groapă. Ne-am întors cu toții după câteva zile. Era timpul potrivit să părăsim tribul și urșii lui, ca să putem merge în căutarea tarpanilor. Ni s-a indicat un traseu pe care s-ar fi deplasat acești țigani crescători de cai. Ei nu depindeau de regina pe care am văzut-o, ci de un șef. La sfârșitul lui iunie i-am găsit.

După ce am făcut cunoștință și am expus scopul vizitei noastre, ne-au dus să vedem tarpanii. Am fost uimiți. Șeful a acceptat să ne vândă câțiva adulți, cu condiția să le facem creșterea într-un perimetru, astfel încât să nu-i împiedice pe ei. Când au aflat unde avem intenția să ne instalăm, au fost în totul de acord. Astfel am cumpărat doi mânji și am așteptat câteva săptămâni până când au fost în stare să facă drumul lung, până la fermierul nostru. Ar fi prea lung să-ți povestesc peripețiile

călătoriei noastre la întoarcere. N-am ajuns la fermă decât la sfârșitul verii, Iosif, stăpânul, ne-a primit liniștit, ca și cum am fi plecat ieri.

– „Ați avut un drum bun? Dar de unde veniți?”

– „Venim din marele Nord și am făcut o vânătoare de urși; veniți, stăpâne, să vedeți caii, sunt pe pajiște”.

– „O, iată tarpanii! Frumoase animale! Patru adulți și doi mânji; călătoria pare să nu fi fost ușoară. Cu toate acestea, ele sunt în formă bună. Trebuie să fie lăsate afară? Grajdul este gata demult”.

Întrebările veneau din toate părțile. Nimeni n-a văzut asemenea cai, nici ca mărime, nici prin lungimea părului, nici prin grosimea picioarelor. Am rămas câteva zile la fermă ca să organizăm totul. Din momentul când tarpanii au fost îmblânziți nu ușor am pus condițiile prevăzute pentru instalarea rulotelor. Toate aceste dispoziții ne-au luat mult timp; apoi iarna se arată precoce anul acesta, ceea ce a încetinit considerabil întoarcerea mea.

“Și, iată-mă, Zina! Dar pari obosită și nu arăți bine; te-am ținut trează și totuși avem încă multe lucruri de vorbit. Și tu ai o lungă poveste de spus vagabondului tău tată. Vom vedea aceasta mâine. Noapte bună, micuța mea”.

A doua zi, Zerbina s-a hotărât să vorbească tatălui despre întoarcerea ei la Dumnezeu. N-a omis nici una din întâmplările pe care le știm, apoi i-a vorbit mult despre Mântuitorul.

„Nu știam nimic înainte de a citi Noul Testament, afară de faptul că există un Om care a fost răstignit din dragoste și că acest Om, Fiu de Dumnezeu, era sfânt. Eram îngrijorată de viitor și de ceea ce va fi după moarte. Acum știu în cine am crezut. Oh, tată, din acest moment promite-mi că vei citi această carte, aș dori atât de mult să accepți acest dar minunat. Eu sunt neîndemânatică să vorbesc tot ce este Domnul Isus pentru mine; nu știu să-ți vorbesc despre credința și despre fericirea mea, dar știu că, orice ar fi, locul meu este pregătit în cer, aproape de Mântuitorul meu. Gândește-te la aceasta, iubitul meu tată; pot să-ți spun cât mă rog să-L găsești pe Mântuitorul care te caută. Promiți să citești Noul Testament?”

– „Bineînțeles, draga mea Zina, dar de ce vorbești așa? Parcă ai muri mâine?”

– „Se poate ști vreodată?”

Sfârșitul călătoriei

În iarna aceasta, frigul a fost cumplit. Zăpada cădea atât de multă, că nu mai era posibil să mergi în pădure să aduni lemne, nici chiar să sfârâmi crengile moarte de sub arbori. Zerbina era obosită și tușea mult. Tatăl ei vorbea cu voioșie despre primăvara care va sosi în curând.

„Vom pleca pe timp frumos. Știu că Iosif poartă grijă de tarpanii noștri. Ai să vezi că vom fi bogați. Am să te acopăr cu aur, ca pe o regină". Zerbina zâmbea.

Câțiva țigani o singură rulotă a rămas aproape de Zerbina, ca să nu fie singură în lipsa tatălui ei. Dar, fiind așa de aproape de pădure și în mijlocul atâtor zăpezi, au hotărât să se apropie de Dusseldorf. Li s-a dat autorizație să-și instaleze campamentul într-un câmp comunal aproape de oraș. Vor putea încerca să-și vândă coșurile din nuiele; ar fi mai ușor să facă spoitorit sau împletituri pentru scaune. Femeile nu se mai cădea să cerșească, din casă în casă, îmbrăcăminte și mâncare. Zerbina nu mai ieșea. Ea făcea menajul, gătea puțin. Orice ocupație îi devenise obositoare și tușea mult. De câte ori putea, se întindea în pat. Într-o seară, tatăl ei, întorcându-se cu respirația tăiată și înghețat, cu toată haina lui de blană, a găsit-o pe Zerbina tremurând de febră.

– „Ce este, draga mea?"

– „Ascultă, tată, nu voiam să-ți spun, dar de mai multe zile, imediat după ce pleci tu, mă întind pe pat".

– „Nimeni n-a venit să te îngrijească?"

– “Ba da; la început Catarina mi-aducea supă de carne, mă îngrijea cu ierburile pe care le cunoștea, dar nu mă simt mai bine, iar această tuse mă epuizează". Tatăl, foarte grijuliu, sa așezat pentru un moment lângă fata lui. I-a vorbit din nou despre proiectele lui. „Visează lucruri înalte", gândea Zerbina.

Catarina venea acum de mai multe ori, făcea cataplasme cu ierburi, fără însă să se simtă vreo ameliorare. În curând a fost evident faptul că Zerbina mergea în declin. Era de o paloare extremă, pomeții obrazilor îmbujorați, iar febra nu o mai lăsa. Își întindea pe cuvertură mâinile diafane și se mișca tot mai puțin, pentru că la cea mai mică mișcare avea crize îngrozitoare de tuse. Titou nu o părăsea deloc, se putea spune că o supraveghea. În curând și tatăl a rămas la căpătâiul ei. Într-o seară a auzit-o spunând atât de încet, că trebuia să ciulești urechile: „Tată, caută-l pe domnul baron, vreau să-l văd înainte de a muri". Tatăl a trimis la castel pe un țigan, vecinul lor cel mai apropiat. Baronul Steinle citea lângă un foc mare, în timp ce un servitor pregătea masa.

– „Domnule, a spus imediat portarul, este unul la poartă care vă cheamă de urgență".

– „Spune-i să intre". Era un om foarte slab, care striga: „Domnule, este acolo o fetiță muribundă care dorește să vă vadă". În timp ce vorbea, privea ce era pe masă cu atâta insistență, încât baronul a zis: „Mi se pare că ți-e foame!"

– „Foame? Da, domnule, noi toți suntem pe punctul de a muri de foame!"

– “Atunci mănâncă atât cât vrei, în timp ce eu mă îmbrac să merg cu tine. Ia un sac, pune acolo toată hrana, cât încap, tot, ai auzit? Ai să poți să duci sacul?"

– “Bineînțeles, domnule, nu vă faceți griji”. Drumul nu era prea lung, dar, din cauza zăpezilor, era dificil și în curând omul a ajuns la capătul puterilor. Steinle i-a luat sacul și l-a purtat el. Au ajuns astfel lângă două rulote; omul a deschis ușa uneia dintre ele. O femeie și un bărbat stăteau lângă o bolnavă atât de nemișcată, încât baronul a crezut-o deja moartă. Îndată liniștea a fost întreruptă de o puternică criză de tuse. Steinle s-a apropiat. Bineînțeles, s-a gândit numaidecât la ”Pepita” și nu s-ar fi îndoit că despre ea era vorba. Ce durere a avut, recunoscând-o pe strălucita lui dansatoare spaniolă! Odinioară așa vioaie, așa bucuroasă, nu mai era acum decât o formă slabă.

Omul a descărcat sacul, distribuind proviziile. La acest zgomot, Zerbina a deschis ochii.

– „Zerbina”, i-a zis baronul încet. La sunetul acestei voci cunoscute, ochii fetei s-au deschis mari, acei ochi frumoși lucind de febră, și un zâmbet tremură pe buzele palide.

– „Ce bucurie să vă văd din nou, a spus ea. Aș vrea să vă mulțumesc pentru tot ce m-ați învățat. El a venit și pentru mine; mi-a întins mâinile Lui străpunse și mi-a zis: ”Iată ce am făcut pentru tine”. Acum este Mântuitorul meu, mi-am mărturisit toate păcatele și m-a iertat. Știu că voi ajunge la El”.

Zerbina era epuizată ... apoi, întinzându-i mâna lui Steinle: „Adio, domnule baron, până la casa Tatălui”, a zis cu o suflare și a adormit. Acum era lângă Mântuitorul ei.

O lectură mângâietoare

Zerbina era lângă Domnul de câteva zile. Tatăl ei, zdrobit de durere, și-a dat seama cât de nepăsătoare atitudine a avut față de copilul lui. Desigur, dorise să-i facă o viață fericită, dar a făcut bine? În timp ce bătea drumurile, umblând după cai, în timp ce trebuie s-o spunem se amuza la vânătoria de urși, cât de puțin o purta pe suflet pe biata lui copilă! O lăsase pradă greutăților vieții de toate zilele, aproape fără un ban, afară de ce câștiga ea ... și acum este moartă. Bietul tată! Chinuit de remușcări, își făcea reproșuri amare. Înainte de a fi grav bolnavă, i-a vorbit tatălui său despre comoara pe care o găsisese. Acum el își amintea de stările lor de vorbă:

– „Zerbina, te văd deseori cu o cărtică în mână, din care citești, având o expresie atât de atentă; ce citești?”

– „Tată, am aici o comoară, este Noul Testament pe care mi l-a făcut cadou domnul Steinle”.

– “Un Nou Testament? Dar ce te interesează aceasta?” Zerbina zâmbi: „Este Testamentul lui Dumnezeu Însuși, care dă viața eternă celor care cred în Fiul Său”. Mai târziu i-a povestit întoarcerea ei la Dumnezeu și l-a făcut pe tatăl ei să-i promită că va citi Noul Testament. I-a promis. Își amintea că, atunci când Zerbina i-a spus că acest Isus, pe care îl iubea, a înviat altădată un mort, el i-a răspuns: ”Este o poveste frumoasă pentru

o fetiță frumoasă și bună, dar nu pentru un om care trebuie să muncească, să trăiască și să aducă mulți bani ca să facă fericit pe copilul lui; dar tu poți să-ți citești cartea, aceasta nu-ți va face rău!"

Altădată, venind la treabă, Zerbina i-a zis: „Tată, am citit astăzi o întâmplare scrisă de Matei, un ucenic al lui Isus: Un om a venit lângă Domnul să-l spună că fiica lui murise, dar că, dacă ar pune numai mâna pe ea, ar trăi. Domnul a zis atunci celor din jur: „Dațivă la o parte; fetița n-a murit, ci doarme: apoi a luat-o pe fetiță de mână și ea s-a ridicat. Nu este minunat?"

– “Da, a răspuns el, este chiar prea minunat pentru mine. Tu ești prea naivă și credulă, dragă Zina, și poți să crezi asemenea lucruri”. Dar ironia tatălui său n-a impresionat-o pe Zerbina.

Și acum tatăl singur trăia din nou, pentru el, aceste momente de favoare în care îi vorbise fiica lui. Acum este moartă. Nici o mână nu se va mai pune peste a ei ca să o învieze și bietul om plângea cu lacrimi amare. Dar, într-o seară, mânat de un impuls ciudat, a venit lângă etajera unde erau lucrurile personale ale Zerbinei. Era foarte mișcat, nu se atinsese de acestea de la moartea ei. Bietul Titou s-a apropiat și el.

„Biet cățeluș, ce crezi tu că vreau să caut aici?” Titou, dând din coadă, părea foarte bucuros. „Vezi, caut cărticica aceea neagră pe care Zerbina noastră o citea cu atâta atenție și în care găsea atâta bucurie. Ea mi-a cerut s-o citesc, dar aceasta nu m-a interesat niciodată. Acum mi se pare că va fi din nou lângă mine, dacă voi găsi cartea despre care mi-a vorbit!”

A deschis Noul Testament la prima pagină: „Evanghelia după Matei”, da, chiar de Matei îmi vorbise într-o seară când mi-a povestit învierea unei fetițe. Să vedem unde voi găsi această istorisire?” Și tatăl și-a început lectura: „Cartea genealogiei lui Isus Hristos, Fiul lui David, fiul lui Avraam ...” Ori, țigani se preocupă mult cu genealogia lor, iar tatăl Zerbinei s-a gândit imediat că, pentru faptul că aceste date au fost notate cu atâta grijă, înseamnă că omul a fost cu siguranță un prinț.

Oh, ce legat a fost apoi de această lectură care a devenit pâinea lui zilnică. S-a recunoscut păcătos, având nevoie de pocăință, și a înțeles marea bunătate a lui Dumnezeu care L-a trimis pe Fiul Lui Preaiubit pentru mântuirea celor pierduți, dintre care și el face parte. A înțeles acum bucuria fetiței lui și cuvintele pe care i le-a spus înainte de a muri: „până în ziua când vom. fi împreună în casa Tatălui”. Și astfel, puțin câte puțin, tatăl și-a mai mângâiat durerea. A înțeles că iubita lui fetiță găsise pe Mântuitorul și a intrat în odihnă, lângă Domnul. Desigur, el nu înțelege totul de azi pe mâine, dar a prins gust de citirea Noului Testament, pe care nu l-a mai părăsit.

Ce este Biblia?

Ștefan, tatăl Zerbinei, a fost nevoit cu toată durerea lui să se ocupe de creșterea tarpanilor pe care o începuse cu Paolo. Într-o zi, și-a înhamat calul la rulotă și a plecat în direcția localității Halle, să-l găsească pe vărul său. Mergea în etape mici, gândind mult la cele ce citise, neînțelegând totul, dar din ce în ce mai fericit că și el a descoperit comoara. Astfel a ajuns într-o seară la ferma lui Iosif, când soarele apunea într-o splendoare de lumină. Îndată ce locuitorii au auzit clopoțeiile căruței, toată lumea a fost afară, în curte, pentru a-l primi pe cel sosit. Ștefan nu anunțase pe nimeni, dar fiecare a părut foarte fericit de întoarcerea lui. Iosif și familia lui credeau că va fi și Zerbina cu el. S-a așternut o liniște când au văzut că nimeni nu mai ieșea din rulotă. Nici unul nu îndrăznește să pună întrebări, văzând fața tulburată a lui Ștefan, care exprima mult. Paolo a început cel dintâi: „Și Zerbina?”

„Zerbina nu va mai veni niciodată cu noi; a murit”.

Atunci Iosif a înaintat, a strâns mâinile lui Ștefan, fără să-i poată spune un cuvânt. Soția lui își ștergea ochii, copiii erau înmărmuriți. Paolo le vorbise mult despre Zerbina și despre tot ce i-a învățat ea. Ei nu o cunoșteau pe fetiță; totuși, în această atmosferă de tristețe, erau gata să plângă. Ștefan întreba ce mai era cu creșterea cailor. „Intră, a zis Iosif, întâi să ne povestești ce i s-a întâmplat fetiței”.

După ce au luat împreună masa și au istorisit ultimele evenimente, Ștefan și Paolo s-au retras în camera care le-a fost arătată, pe locul din colțul hambarului, unde au dormit toată vara. Alături de Paolo, Ștefan a întrebat ce era nou pe aici.

– „Totul merge bine, de la plecarea ta; mai avem doi mânji. Am pregătit un spațiu închis pentru rulota ta și am organizat totul ca să fie confortabil. Când vei conduce rulota, îți voi arăta instalația.

A venit noaptea; cei doi oameni s-au dus să-i mulțumească lui Iosif pentru ceea ce a făcut pentru ei și să-i spună că de acum înainte vor trăi în rulotă. Când totul a fost aranjat, fiecare a luat loc în colțul lui și Ștefan, scoțând din buzunar Noul Testament, a început să citească.

– „Ce citești, Ștefan?”

– „Așteptam să-mi pui această întrebare ca să pot să-ți vorbesc. Citesc Noul Testament. Este Cuvântul pe care Dumnezeu l-a lăsat oamenilor ca să le arate drumul spre El. Este cadoul pe care scumpa mea fetiță mi l-a făcut la moartea ei. Am să-ți povestesc. La început nu voiam să aud vorbindu-se de aceasta. Îi spuneam: ”tu citești povești pentru babe!” Dar am văzut-o atât de liniștită și de fericită chiar în momentul morții, încât am gândit că trebuie să fie ceva extraordinar, din moment ce o fetiță poate să moară cu fața așa de radioasă. Am așteptat câteva săptămâni, apoi i-am luat cartea și am început să citesc. Este minunat, trebuie să-ți vorbesc de Isus”.

-Știi, acest Nume L-am auzit și eu de câteva săptămâni. Închipuie-ți, am răcit într-o seară și eram așa de rău, că Iosif m-a luat la el și m-a culcat în balconul din bucătărie, ca să mă îngrijească. „Am să-ți dau să bei un 'grog' bun, mi-a zis; acesta te va face să transpiri și te vei simți mai bine, dar ar trebui să-ți schimbi lenjeria și așa vrea să te am aici”.

Eu am adormit în dosul perdelelor trase, dar l-am auzit pe Iosif spunând unuia dintre copiii lui: „Du-te și caută Biblia”. În liniște, ei s-au adunat în jurul mesei și Iosif a început să citească. N-am urmărit totul, dar era vorba de minuni pe care le-a făcut un oarecare Isus”.

– „Este exact ce se spune în Noul Testament al meu. De ce vorbește el de Biblie?”

– „Nu știu nimic, ar trebui să-l întreb”.

După o noapte bună de odihnă, amicii noștri s-au sculat plini de voie bună. Îi aștepta munca și au fost foarte ocupați, dar n-au uitat de întrebarea lor. Ștefan s-a dus în cursul zilei să-l întrebe dacă poate să-i pună deoparte un moment, diseară. Iosif a răspuns că da, gândind că Ștefan și Paolo veneau să-și regleze socotelile în privința cailor. Dar a fost foarte mirat văzându-i pe cei doi amici cu o mină gravă și fără ținuta de lucru.

– „Intrați, intrați, vă așteptam, lată-vă cu adevărat instalați la noi; bariera de jur împrejur îi va împiedica pe mânji să vină să mănânce legumele, dacă veți face o grădină!”, a spus râzând.

– „Mulțumesc, patron, totul este de fapt foarte bine, dar noi am venit îndeosebi să vă punem o întrebare, la care nu pot să răspund, a spus Ștefan. Fetița mea, Zerbina, mi-a lăsat un Nou Testament; l-am citit, cred în Isus Hristos ca Mântuitor al meu, dar sunt încă foarte necunoscător. Paolo îmi spune că aveți o altă carte, care vorbește și ea despre Isus Hristos, o carte pe care o numiți Biblia, și eu sunt foarte intrigat. Mi-ar plăcea să știu ce este această altă carte?”

La aceste cuvinte, Iosif a rămas foarte mișcat și a fost pentru el o bucurie să le explice celor doi oameni că Noul Testament al lor nu este altceva decât a doua parte a Bibliei: „Biblia este ansamblul Cuvântului lui Dumnezeu, al revelației”. Ce bucurie pentru Iosif să găsească în cei doi tovarăși niște prieteni pe care Dumnezeu i-a trimis ca el să-i învețe mai bine. De atunci, în fiecare seară, Ștefan și Paolo veneau la fermă și luau parte la citire și la rugăciune. Astfel au învățat să se roage. După câteva săptămâni, Ștefan a zis într-o zi prietenului său: „Paolo, cred că te voi părăsi. Caii nu mai mă interesează prea mult. Tu mi-ai spus că vrei să te instalezi aici cu locuința; eu am un alt proiect. Tu știi că din 1830, guvernul acestei țări a instituit o adevărată vânătoare de țigani. Îți amintești că noi am auzit vorbindu-se despre aceasta când eram aproape de regină și eram la vânătoare de urși? Mietek ne spusese că regina a devenit aproape răutăcioasă de când oameni înarmați i-au luat cei doi copii, o fetiță de patru ani și un băiat de doi ani? De când am pierdut-o pe Zerbina mă gândesc la această femeie dezorientată de durere și care n-are nici o speranță în inimă.

Crede că-și cunoaște viitorul, pe care pretinde că-l citește în liniile palmei, dar în realitate nu știe nimic. Trebuie să merg să-i vorbesc. Voi merge acolo atunci când voi cunoaște mai bine Cuvântul lui Dumnezeu și voi fi sigur că ceea ce fac este după voia lui Dumnezeu. Rămân cu tine până la primăvara viitoare. Nu vorbi încă. Pentru acum vreau să vorbesc cu tine; trebuie să-L cunoști pe Isus, să-l deschizi inima ta.

Revoluția de la 1848, care a zguduit toată țara, a făcut uitată aplicarea textului referitor la copiii ȝiganilor. Nu cred că acum s-ar mai putea întâmpla un lucru atât de oribil, dar mă întreb ce ar fi putut deveni acești doi copii? Poate sunt încă în viață; aș vrea să-i caut și să-i aduc înapoi. Pentru a mă informa, trebuie să-l găsesc pe Mietek. Până atunci ai timp să-ți construiești o cabană. Te voi ajuta, apoi voi pleca cu rulota".

În tribul lui Mietek

În timpul iernii, cei doi amici au fost foarte ocupați. Primăvara se putea vedea o cochetă vilă de lemn care ocupa centrul grădiniței, vecină cu un grajd foarte mare, unde găzduiau și tarpanii. Deși această rasă primitivă s-a acomodat foarte bine să trăiască în aer liber tot anul, a trebuit să se prevadă și cazul când ar fi căzut prea multă zăpadă.

A sosit timpul și Ștefan s-a hotărât să plece. A venit să-l anunțe pe Iosif și pe familia lui, care i-au devenit prieteni. Au petrecut ultima seară împreună, au citit Cuvântul lui Dumnezeu, s-au rugat pentru succesul călătoriei aceuia care aspira acum să-L servească pe Domnul. Cum rulota va porni a doua zi, Iosif, foarte mișcat, s-a apropiat și a dat lui Ștefan un pachetel, „Iată Biblia, a spus el. Dumnezeu să binecuvânteze călătoria ta și să fie cu tine. El a promis, El este credincios. Dă-ne vești dacă vei putea". Și rulota s-a angajat pe drumul mărginit de măceși înfloriți. Ștefan își amintea foarte bine de drumul parcurs cu doi ani înainte, dar nu era sigur că va găsi tribul pe care-l căuta. A trebuit să înceapă din nou căutarea în același fel, să se informeze prin sate, să meargă prin piețe, prin târguri. Când întâlnea țigani, îi întreba: "Cunoașteți un reparator de vase deosebit de îndemânatic, un violonist virtuos, un prezentator de urși etc?" A parcurs așa kilometri și kilometri, totuși „cine caută, găsește"; și a găsit.

Mietek nu s-a schimbat. Ursul lui, bine dresat acum, nu-i dădea nici o problemă. „Da, regina noastră mai este încă acolo, tot așa de închisă, nu vorbește aproape deloc. Niciodată nu pronunță numele copiilor ei.

Dar, i-ar putea el recunoaște? Trebuie să aibă acum în jur de douăzeci de ani. Nu se știe ce este cu ei.

– “Aș dori să-i vorbesc, poți să-i ceri să mă primească?"

– „Bine, dacă binevoiește să te primească, te voi chema”.

Ștefan a așteptat foarte mult timp. În sfârșit, Mietek s-a întors: regina îl va primi, dar trebuie să fie scurt.

– „Intră, Ștefan, ce vrei să-mi spui?”

– “Am venit să-ți spun că am pierdut-o pe fetița mea din cauza unei boli; ar fi avut acum douăzeci de ani. Ea mi-a lăsat o carte pe care o citea în fiecare zi și care o umplea de bucurie. Am citit-o și eu. Ți-o dau ca să te mângâie, eu am alta la fel. Voiam să-ți mai spun că împărtășesc imensa ta durere și aș vrea să încerc să află ce au devenit copiii tăi. Poți să-mi spui cum aș putea, eventual, să-i recunosc?”

– „Biet om! Proiectul tău mă înduioșează; dar gândește-te că am încercat totul. Pentru fiul meu, Hank, pot să-ți dau o indicație: avea o pată pe mâna stângă ca o căpșună de pădure. Ei erau bruneți, evident, bine dezvoltati pentru vârsta lor, dar numai fetița vorbea limba noastră. Mi i-a luat când eram în Saxa, nu prea departe de Hanovra. Copiii cei mai mari din tribul nostru au putut să se risipească, să se ascundă, dar cei doi micuți ai mei erau lângă mine. Nu i-am mai văzut niciodată. Îți mulțimesc de cadoul tău; nu știu dacă-ți voi citi cartea. Mulțumesc pentru ceea ce vei face, iar acum poți pleca”.

Ștefan își spunea că se pregătește să caute acul în carul cu fân, dar Dumnezeu este Atotputernic. S-a pornit să parcurgă toate drumurile vechii Saxe, oprindu-se în toate orașele unde se afla un orfelinat. Suna la uși, insista să fie primit, îi descria pe copii, dădea data aproximativă a răpirii. Era mai mult sau mai puțin bine-primit, dar căutarea nu a fost încununată de succes. În satele prin care trecea cânta la vioară, îl pune pe Titou să-și facă figurile învârtite, până când îl înconjurau numeroși auditori. Atunci le spunea: „Am să spun o istorie minunată”. Și le vorbea despre Isus. Altă dată, după ce împletea un anumit număr de coșuri de pâine și alte feluri, se ducea să le vândă în târguri și piețe. Și acolo își pregătea totul ca să le vorbească despre Mântuitorul lui. În curând a ajuns să fie cunoscut de toți. într-o zi a avut dorința să vină la Dusseldorf, unde era îngropată Zerbina. A sosit la sfârșitul verii; a lăsat rulota în paza lui Titou și s-a dus în oraș. A vrut să viziteze Galeria, să vadă portretul fiicei sale și tabloul despre care ea îi vorbise de atâtea ori. Nu i-a fost deloc greu să găsească portretul și pânza”dansatoarei spaniole”. Zerbina era în fața lui, cu părul ei negru, lung, plutind în ritmul dansului. Scumpa lui fetiță! Cât de mult regreta în inima lui zilele lungi petrecute departe de ea!

S-a dus să privească și tabloul răstignirii și sufletul lui se topea de recunoștință și dragoste în fața Celui pe care a învățat să-L cunoască, să-L iubească și să dorească a-L servi. A citit și recitit

inscripția care era gravată pe un braț al crucii: „Iată ce am făcut Eu pentru tine, Tu ce ai făcut pentru Mine?”

„Divin Mântuitor, și-a zis în inima lui, eu nu Te cunosc de mult, dar vreau să lucrez pentru Tine în mijlocul fraților mei țigani. Dă-mi ajutorul și sprijinul Tău”.

Înțelegând că niciodată nu-i va mai găsi pe copiii pe care îi căuta, a luat drumul înapoi. La campamentul părăsit cu câteva luni în urmă, lucrurile păreau neschimbate. L-a căutat pe amicul său Mietek:

„O, iată-te, Ștefan! Au fost fructuoase căutările tale?”

– “Nu, am întrebat peste tot, în orfelinate, în orașe și sate, căutând indicii, dar n-am găsit absolut nici o pistă. Nu pot să spun nimic reginei noastre, nu știu cum să-i fac această decepție!”

– “Amice, i-a zis Mietek, nu-ți face griji, regina a murit de câteva săptămâni, dar m-a chemat și iată ce mi-a zis: „Mietek, simt că voi muri; nu știu dacă prietenul tău a găsit pe vreunul din copiii mei, nu știu nici chiar dacă se va întoarce, dar dacă ai să-l vezi, spune-i că am citit cartea lui și că L-am primit pe Isus Hristos ca Mântuitor al meu”. Ea n-a mai adăugat decât că ar dori să fie înmormântată foarte simplu, fără mare ceremonie, cum avem noi obiceiul.

„Ștefan, prietenul meu, rămâi cu noi; tu ești cu siguranță purtătorul unui mesaj minunat și noi, țiganii, avem nevoie de cineva care să ne învețe”. Și Ștefan a făcut așa. Astăzi mulți oameni nomazi sunt ucenici ai lui Isus Hristos, renunțând la credințele lor păgâne.

Mânia contelui Zinzendorf

Contele Zinzendorf era foarte supărat. Făcându-și plimbarea obișnuită de dimineață pe la toate grajdurile lui, l-a găsit într-o zi pe Prince, calul său preferat, tremurând și plin de sudoare. Dresorul lui se pregătea să-l șteargă cu un ghemotoc de paie, dar animalul avea încă ochii tulburi. Contele își cunoștea bine roibul. Era un animal curajos, care nu ezita să sară obstacolele, dar pe care stăpânul lui nu l-a forțat niciodată.

– „Ludwig, ce s-a întâmplat calului meu?”

– “Stăpâne, a răspuns el tremurând, când m-am apucat să îngrijesc caii, după câteva clipe a venit băiatul dumneavoastră Niklaus cu calul în această stare. Am să-i dau un vin cald după ce-l voi termina de șters. Sper că nu va cădea bolnav”.

– „Niklaus nu ți-a spus nimic?”

– „Absolut nimic, stăpâne”.

– „Bine, voi vedea”.

Într-adevăr, între tată și fiu promitea să fie furtună. Contele l-a chemat pe fiul său în biroul lui.

– “Niklaus, ce s-a întâmplat? Ce are Prince? Dar, mai ales, să nu mă minți”.

– „Tată, m-am întâlnit cu camarazii mei și am făcut un pariu. Recunosc de altfel că n-ar fi trebuit să ne lansăm într-o asemenea aventură. Tu știi că prietenii mei Hans, Wilhem, Heinrich și cu mine suntem călăreți buni. Într-o seară, când eram împreună și când, vai, am băut în mod acceptabil bere, ne-am simțit cu aripi; și iată ce pariu am făcut: era vorba să sărim cu bine râul Vald, ca să aterizăm pe malul celălalt, în pajiștea cea mare care este puțin mai jos. Tată, eu sunt sigur că tu cunoști locul acesta. Ne-am întâlnit deci noaptea trecută la liziera pădurii. În acest loc pădurea este tăiată de cei care fac cărări, însemnând copacii care trebuie cruțați de tăietori. Trebuia să sărim într-o noapte când luna strălucea intens. Aceasta se întâmpla aseară. Cel dintâi care a plecat a fost Heinrich. El a mers drept până la marginea falezei, dar i-a fost frică și a întors frâul. Noi toți ne-am amuzat de el.

– „Cine trece acum?”, am întrebat.

– „Eu, a zis Gustav”.

El a înaintat mai mult în pădure, și-a luat avânt și a sărit. Dar povârnișul opus era înghețat; el și calul au alunecat până în râu. Noi am așteptat un moment să vedem cum vor ieși. S-au ridicat fără prea mare durere, afară de cal, care șchiopăta. Din fericire și râul era înghețat. Nu se ridicaseră încă și a Sosit Frederic. Calul lui aproape că se ambalase. Dar în clipa aceasta luna s-a ascuns, el a încetinit calul și l-am văzut venind la trap mărunț; renunțase să mai sară. Auzind ironiile noastre, ne-a părăsit îndată. Wilhem și Hans, dându-și seama de pericol, nu mai erau atât de hotărâți. Era din ce în ce mai frig și animalele, care așteptau aproape nemișcate, au început să necheze și să tremure, așa că și amicii mei ar fi vrut să renunțe. Mă miram de Hans care nu are frică de nimic și care nu se trage niciodată înapoi.

– „Cum, i-am zis eu, și tu ești un fricos?”

– „Eu, fricos? Nu mă cunoști”.

– „Dacă ți-e frică, vino cu mine, vom sări amândoi”.

Pe deasupra, am luat-o pe cărare, am coborât panta și am sărit amândoi. Prince a fost minunat. A făcut un salt excepțional și m-am pomenit tot în șa, pe pajiște. Vai, Hans a ezitat; doar o fracțiune de secundă și au căzut la fund. A trebuit să-l culcăm la pământ pe scumpul lui Turc, care și-a lovit picioarele din față. Hans a leșinat. Pantele sunt atât de alunecoase, că ne-am necăjit mult toți trei, pentru a-l ridica. Pe Hans l-am luat călare și l-am dus acasă, în timp ce Wilhem a plecat să cheme doctorul. A trebuit să sculăm toată lumea și n-am avut motiv să ne mândrim. Mai mult, doctorul n-a putut să se pronunțe și suntem foarte îngrijorați, ba chiar rușinați, că am încercat un pariu pe cât de ridicol, pe atât de periculos. În momentul de față nu știu dacă Hans mai trăiește sau ...

– „Sau este mort! Iată ce nu îndrăznești să-mi spui! Iată unde vă duce prostia și orgoliul! Du-te în camera ta și stai acolo până când te voi chema. Nu vreau să te văd. Am să-ți fac cunoscut ce voi hotărî în privința ta!”

Niklaus a rămas timp de două săptămâni închis în cameră, fără ca părinții și nici unul dintre frații și surorile lui să aibă permisiunea de a veni să-l vadă. A avut tot timpul să-și măsoare prostia, fără să poată cel puțin afla ce i s-a întâmplat amicului său. Apoi tatăl l-a chemat.

– “Fiul meu, am luat o hotărâre; fă-ți bagajele și ia-ți rămas bun de la mama. Pleci la Paris la vărul meu; vei petrece acolo cel puțin doi ani; el se va angaja să te învețe să fii de folos, mai mult decât te-am putut învăța eu. Vei lucra în domeniul lui, ca unul din muncitorii lui. Îți plac caii? Te vei ocupa cu ei, nu ca să-i încaleci, ci ca să-i îngrijești”.

Astfel, a doua zi în zori, acest tânăr ușuratic traversa Dusseldorful în drum spre Paris.

„Ce ai făcut tu pentru Mine?”

Dusseldorful era prima etapă. S-a hotărât să rămână aici câteva zile. Era un frig puternic și nu era ușor să mergi pe drumul înghețat. A găsit un han unde se puteau închiria camere și locuri în grajd. În timpul când omul de la cai se ocupa de calul lui, i-a venit ideea să viziteze celebra Galerie, muzeul de pictură al orașului. În nici un fel nu se grăbea să-l întâlnească pe vărul său; și cum punga îi era destul de bine umplută, nu avea de ce să facă această călătorie în marș forțat. Fin și inteligent, știa să aprecieze comorile artei. Mai mult, prietenul său Wilhem i-a promis că dacă va putea să rămână câtva timp la Dusseldorf el îi va trimite prin dresor vești despre cel rănit.

Niklaus și-a folosit timpul mai întâi hoinărind prin oraș, lăsând pentru la urmă vizita la Galerie. După câteva zile el străbătea cu pași rari culoarele și sălile faimosului muzeu, atent la această pânză, admirând-o pe cealaltă. Era singur. A întrebat pe un paznic: „Este aici vreo pânză deosebit de frumoasă? O operă unică?”

– “Da, domnule, vin aici de peste tot să vadă 'Răstignirea' lui Steinle”.

– „Este o pictură recentă?”

– „Datează din 1855”.

– „Cincizeci de ani, s-o vedem”.

Acest tânăr Niklaus este ultimul fiu al contelui Zinzendorf care se interesa mult de lucrurile privitoare la credință. Conte a fost alungat din Saxa, pentru că doctrina lui a fost considerată „eretică”, adică neconformă cu aceea recunoscută în acest stat. A trebuit să se expatrieze la Paris, unde a întemeiat o familie din care descinde vărul care trebuia să-l găzduiască pe Niklaus. Acesta din urmă a avut numai preocupări ușuratic și nu era pregătit pentru șocul pe care l-a avut în fața

tabloului lui Steinle. Era o pictură nu despre viață, ci despre moarte, și ce moarte. Contemplând figura acestui sfânt supus chinurilor fizice, coroana de spini, rănilor de la mâini, picioarele bătute în cuie, unul peste altul, emoția i-a umplut inima. Toată învățătura primită în casă, când o asculta fără s-o înțeleagă, i-a revenit acum în minte. Ochii i s-au umplut de lacrimi și, privind din nou, a citit ce scria pe unul din brațele crucii: „Iată ce am făcut Eu pentru tine, Tu ce ai făcut pentru Mine?”

Orele treceau, ușile se vor închide. Păzitorul, puțin neliniștit, atinse cu mâna brațul tânărului, spunându-i politicos că ar trebui să plece.

Niklaus s-a întors la hanul său. Nu mai era același om. „Tu ce ai făcut pentru Mine?” Ca o idee călăuzitoare, această frază pătrundea în el mereu mai adânc!

„Pentru Tine, Doamne Isuse? Până acum nimic n-am făcut; doar am disprețuit lucrarea dragostei Tale, pentru că nu mi-a păsat. Până acum mi-am păstrat inima numai pentru lucrurile lumii, mi-am disprețuit viața care nu-mi aparține, m-am jucat și cu bunurile tatălui meu, care nu sunt proprietatea mea, am pus în pericol chiar viața prietenilor mei, dintre care unul poate a și murit. Nu m-am gândit niciodată la Tine, ci numai la distracțiile mele; aceasta este vanitate, este nebunie! Am cauzat poate moartea celui mai bun prieten, din prostie și din orgoliu. Am făcut numai necaz în jurul meu, numai motive de griji și de durere părinților pe care-i iubesc din adâncul meu! Am dat fraților și surorilor mele cel mai rău exemplu. Am risipit darurile pe care mi le-ai făcut și timpul pe care mi l-ai dat. Oh, ce am făcut pentru Tine, Doamne Isuse! Nimic, decât am dezonorat Numele Tău. Dar, Doamne, iată-mă acum la picioarele Tale binecuvântate; am nevoie de iertarea Ta. Arată-mi ce pot face pentru Tine!”

În genunchi și în lacrimi, Niklaus a adormit. Trezit din somn de frigul din timpul nopții, el știa exact ce trebuie să facă: Cuvântul sfânt auzit în fragedă tinerețe l-a condus: „Mă voi scula, voi merge la Tatăl meu și-l voi spune: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta, nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul Tău!”

Niklaus a încălecat pe calul său și și-a reluat în direcție opusă drumul pe care l-a făcut cu câteva zile înainte. Dar, în loc să meargă fără să se grăbească, acum avea zor să facă ce și-a propus. Odată cu căderea nopții, i-a apărut în față castelul părintesc. A condus calul la pas. Ce-i va spune tatălui? Va putea să intre ca orice fiu în casa tatălui său? Trebuia oare să fie anunțat părinților și să aștepte în curte? Ce primire va avea? Avea atâtea lucruri de spus. Băiatul care venea era așa de diferit de cel care plecase; dar nu avea mult timp să-și pună întrebări. Ferestrele erau luminate ca și cum toată lumea îl aștepta.

Când tropotele calului au răsunat pe pământul înghețat, tatăl a apărut în prag. Pasul rar al calului și toată atitudinea tânărului i-au trezit o mare curiozitate și el a făcut primii pași în întâmpinarea

fiului. Niklaus a sărit jos și, aruncându-se la picioarele tatălui său, a strigat: „Tată, iartă-mă și primește-mă, am atâtea să-ți spun despre tot ce am făcut”.

- „Intră repede, Niklaus”. Tatăl și fiul au intrat în casă.
- “Mai întâi, tată, să te întreb ce mai este nou cu Hans?”
- “Hans are amândouă picioarele fracturate, dar va trăi, poate va rămâne șchiop pentru restul zilelor lui. Și acum aș dori să știu de ce te-ai întors”.

Și Niklaus a povestit fără să omită ceva ce i s-a întâmplat, cât de nefericit era de tot răul pe care-l făcuse, de tot timpul pe care l-a risipit pentru prostii, pentru toată amărăciunea pe care a cauzat-o părinților săi, ce regrete avea pentru prietenul său Hans, poate infirm pentru tot restul vieții. Mai ales s-a referit la ceea ce a învățat din tabloul lui Steinle. Ce dezonoare a adus până acum asupra Numelui Domnului! De acum înainte ar vrea să fie un fidel servitor al Aceluia pe care L-a găsit ca Mântuitor și Stăpân.

A trecut timpul, viața tânărului Niklaus s-a schimbat în întregime. Întoarcerea la Dumnezeu a acestui tânăr până acum monden și nepăsător l-a făcut să întoarcă spatele vieții sale trecute. El a pus timpul lui, facultățile și bogăția lui în serviciul Aceluia care i-a șoptit în inima lui, așa cum șoptește acum în inima ta: „Iată ce am făcut Eu pentru tine, Tu ce ai făcut pentru Mine?”

Cuprins

Prefață

- 1 O întâlnire ciudată
- 2 De împlinit o comandă
- 3 Mica dansatoare
- 4 Întrebări fără răspuns
- 5-O descoperire
- 6 Steinle devine creștin
- 7 Titou
- 8 Câinele savant
- 9 Pentru o biată țigancă
- 10 Toți sunt niște hoți
- 11 La fermă
- 12-O urmărire răsplătită
- 13 Sfârșitul călătoriei
- 14-O lectură mângâietoare
- 15 Ce este Biblia?
- 16-În tribul lui Mietek
- 17 Mânia contelui Zinzendorf
- 18 „Ce ai făcut tu pentru Mine?”

Zerbina

O tânără țigancă dansează în fața unui foc. Un mare pictor trece pe acolo. Ce cale tainică va folosi Domnul pentru a o aduce pe Zerbina la cunoștința Evangheliei? O tânără țigancă dansează în fața unui foc. Un mare pictor trece pe acolo. Ce cale tainică va folosi Domnul pentru a o aduce pe Zerbina la cunoștința Evangheliei?

Tabloul lui Steinle se găsește astăzi la Pinacoteca din Munchen.